ΕΤΟΣ Α. ΔΡΑΧ. 3 ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 25

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Ιι. ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΟ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΤΕΡΠΕΙ - ΜΟΡΦΩΝΕΙ - ΕΥΨΩΝΕΙ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΩΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ, ΘΑ ΤΑ ΕΧΕΤΕ ΜΕ

150 δρχ. ποὺ εἶναι ἡ ἐτησία συνδρομὴ
75 ἡ ἑξάμηνος, 40 ἡ τρίμηνος

20 σελίνια διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐν γένει
6 δολλάρια διὰ τὴν Ἀμερικὴν καὶ Αὐστραλίαν

ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

Η τελευταία σελὶς τοῦ ἐξωφύλλου Δρχ. 2000, Δίχρωμος 2500—Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη σελὶς Δρχ. 1000, Δίχρωμος 1500
Διαφημίσεις ἐντὸς τοῦ κειμένου καὶ ἐντὸς πλαισίου Δρ. 500

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἀποτελεῖ φαινόμενον ταχείας ἐξελίξεως εἰς ἕνα τῶν κυριωτέρων

Τραπεζικῶν Ὀργανισμῶν τῆς Χώρας

Ὑπὸ τὴν Τραπεζικὴν καὶ οἰκονομολογικὴν ἰδιοφυΐαν, πλουτισμένην ταὶ ἀνυψωμένην καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικὰς καὶ ἀνθρωπιστικὰς ροπάς, τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς κ. ΛΟΒΕΡΔΟΥ, δικαίως κατέκτησε καὶ κατακτᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην του, διὰ τὸ τόσον εὐεργετικὸν αὐτῆς «ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ» τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον σᾶς δίδει τόκον 4 ο)ο, ὄχι μόνον σᾶς δίδει τὰ χρήματά σας ὅταν θέλετε νὰ τά πάρετε, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ ἂν τυχὸν ἀρρωστήσετε σᾶς δίδει δωρεὰν ἀποζημίωσιν καὶ ἀκόμη ἂν σᾶς συμβῇ ἀνεπανόρθωτον ἀτύχημα, δίδει εἰς τὴν οἰκογένειάν σας ἀποζημίωσιν!

Αὐτὸ τὸ μέγα εὐεργέτημα μόνον στὴν

ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

θὰ τὸ βρῆτε

ΙΔΡΥΘΗ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ 1912

Ἐλευθέριον

ΤΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ — ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ — ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

πρὸς ΑΝΥΨΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

Ο ΠΑΤΡΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΦΗΝ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ κ. Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗ

Ἡ Μεγαλειώδης εἴς τινας ἐκδηλώσεις της Δημιουργία, ὡς καὶ καταπληκτικῶς ἀνεξήγητη εἴς τινας ἄλλας πάλιν, ἔθεσεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Μητέρας τὴν στοργὴν τόσον ὑπεραπέραντον, τόσον ὑψηλήν, τόσον θειοειδῆ, ὥστε καὶ ἂν ἀκόμη καμμιὰ ἄλλη ἀρετὴ δὲν διεκόσμει τὴν γυναικείαν φύσιν, αὐτὴ καὶ μόνη θὰ ὑπεραρκοῦσε νὰ προκαλέσῃ τὸν ἀνδρικὸν θαυμασμὸν καὶ τὸν ἄνδρι ὸν λιβανωτὸν διὰ τὸ ἀλτρουϊστικὸν μεγαλεῖον της.

Ἡ Δημιουργία, οὕτω θεσπίσασα ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ, σοφὰ καὶ πάνσοφα ἐθέσπισε. Διότι ἄλλως, πῶς ἦτο δυνατὸν ἡ μητέρα νὰ καταναλίσκεται σωματικῶς, νὰ ὑφίσταται τὸ μακρότατον μαρτύριον τῆς ἐγκυμοσύνης, νὰ τρέφῃ τὸ ἔμβρυον καὶ κατόπιν τὸ νεογνόν, μὲ τὴν ἀνάλωσιν τῶν σπλάχνων της, τοῦ αἵματός της, τῶν δυνάμεών της, καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς ἐπιτελουμένης ὅλης αὐτῆς τῆς ζωϊκῆς διαρροῆς, τῆς στάγδην μὲν ἀλλ' ἀσφαλῶς, διὰ τῆς ἐπιπόνου ὅσον καὶ μακροχρονίου κυοφορίας καὶ θηλάσεως, πῶς ἄλλως ἦτο δυνατὸν νὰ γίνεται μὲ τόσον θεϊκὴν προθυμίαν, ὅλη αὐτὴ ἡ ἀπέραντος μητρικὴ θυσία χάριν τοῦ τέκνου, ἐὰν ἡ Ἀνεξερεύνητος Πρόνοια δὲν ὤπλιζε τὰ μητρικὰ στήθη μὲ μιὰ τέτοια, μεγαλειώδους ὑφῆς, στοργὴν, ἀπεριόριστον, ἀφάνταστον, ἀκατάβλητον, ἀδάμαστον, θειοειδῆ καὶ θείαν;

Ἀλλὰ πλὴν τούτου καὶ ἄλλον μεγάλον σκοπὸν ἐξυπηρετεῖ ἡ μὲ τὰ εὐγενέστερα ἀρώματα συντεθειμένη μητρικὴ στοργή, ἡ ἀνεξάντλητος εἰς θωπείας, τρυφερότητας καὶ θυσίας ὑπὲρ τοῦ τέκνου. τὸν σκοπὸν νὰ μαλάξῃ τὴν ψυχὴν τούτου, νὰ τὴν διαπλάσῃ μὲ αἰσθήματα ἤμερα, φίλαλλα καὶ νὰ ἐμβολιάσῃ τὸν τρυφερὸν παιδικὸν ἡμερμὸν μὲ τὰ σπέρματα τῶν ἑκατομφύλλων καὶ οὕτω ἐπὶ τοῦ ἐγκυρπτομένου εἰς τὰ σπλάγχνα του κτήνους, τεθῶσιν ὅσον τὸ δυνατὸν ἰσχυρότεροι οἱ χαλινοὶ τοῦ περιορισμοῦ, τῆς καταδαμάσεώς του.

* * * *

Μετουσιώνων τὰ εὐωδέστερα ἀρώματα τῆς ψυχῆς μου ὡς ἄνδρας εἰς ἐκστατικὸν θαυμασμόν, τὸν καταδέτω εὐλαβῶς διὰ τῶν πενιχρῶν τούτων γραμμῶν πρὸς ὅλας τὰς μητέρας, αἱ ὁποῖαι ἐν συναισθήσει ἢ καὶ ἀσυναισθήτως σεβόμεναι τὸν γυναικεῖον προορισμόν των, τὸν ὑπέρμεγα, δὲν ἐπέτρεψαν εἰς ἑαυτὰς νὰ τὸν ἐκφυλλίσουν μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε χάριν ἐγωϊστικῶν ὑπολογισμῶν, ν' ἀντιταχθοῦν κατὰ τοῦ Μεγάλου σκοποῦ τῆς Δημιουργίας διὰ τῆς τεχνητῆς στειρώσεως.

* * * *

Ἀλλ' ἐὰν οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα ὡς πρὸς τὸν ρόλον τῆς μητρὸς ὡς τοιαύτης, δὲν ἔχουν ὅμως ὁμοίως καὶ ὡς πρὸς τὸν ρόλον τοῦ πατρός.

Τοῦ παιδιοῦ ἡ ἀνατροφὴ δὲν πρέπει νὰ εἶνε μονοσκελής, περιστρεφομένη μόνον εἰς τὸν ὅσον οἷον τε πλουσιώτερον ἐξευγενισμὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου, πρᾶγμα ποὺ ἔχει ἀνατεθῇ ἀπὸ τὴν Δημιουργίαν, ὅπως εἴπομεν ἀνωτέρω, εἰς τὴν μητέρα. Καθ' ὅσον τότε τὸ παιδὶ θ' ἀπέβαινε κατὰ τεκμήριον ἀνισόρροπος κοινωνικὸς ἄνθρωπος. Ἔχει ἀνάγκην τοῦτο, πλὴν τοῦ ψυχικοῦ ἐξευγενισμοῦ καὶ πνευματικῆς πρὸς τοῦτο ἀνυψώσεως καὶ εὐρύνσεως. Ἔχει ἀνάγκην ἐπιπόνου καὶ πολυμόχθου παιδεύσεως καὶ μορφώσεως πρὸς ἀπόκτησιν τῶν ἱκανοτήτων ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ σύγχρονος ζωή, διὰ ν' ἀποβῇ οὕτω τό παιδί, ὅταν μεθαύριον ἀνδρωθῇ, χρήσιμον, ὄχι μόνον εἰς ἑαυτό, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας θὰ ζήσῃ, καὶ εἰς τὸ ἔθνος εὐρύτερον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατάγεται ἐὰν τύχῃ νὰ ἔχῃ φτερὰ ἰσχυρότερα καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην ἐὰν ἀνήκῃ εἰς τοὺς Ἀετούς.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα δὲν ἐπιτυγχάνονται αὐτομάτως. Ἀλλ' ἐπιτυγχάνονται δι' ἐπιμεμελημένης διαπαιδαγωγήσεως καὶ παιδεύσεως καὶ καθωρισμένης καὶ ἐπιστημονικῶς ψυχολογημένης ἐπὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ παιδιοῦ ἀνατροφῆς, Καὶ ποὺ ἐπιτυγχάνονται πάλιν ὅλα ταῦτα μόνον διὰ τῆς αὐστηρᾶς πειθαρχίας τοῦ παιδιοῦ. Καὶ τὴν πειθαρχίαν αὐτὴν τοῦ τέκνου μόνον ὁ πατέρας—κατὰ κανόνα—δύναται νὰ τὴν ἐπιτύχῃ κατὰ τρόπον τὸν ὁποῖον θὰ τοῦ ὑποδείξῃ ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ παιδιοῦ, ὁ ἀποδέκτης τῆς ὁποίας ποικίλει· ἄλλος ἐπιδεχόμενος τὸ μαλακὸν καὶ θωπευτικόν, ἄλλος τὸ αὐστηρόν, ἄλλος τὴν πειθώ, ἄλλος τήν διάθρυψιν τῆς φιλοτιμίας καὶ ἄλλος τὸν ἐξαναγκασμὸν καὶ τόν φόβον.

Ἡ μητέρα καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε μορφωμένη, εἶνε ἡ μᾶλλον ἀκατάλληλος πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο ὡς ἐκ τῆς κατακυριαρχούσης ἐν αὐτῇ μητρικῆς στοργῆς, ἀνικάνου νὰ συμβιβασθῇ μὲ μέτρα περιοριστικὰ τοῦ παιδιοῦ, ἐξαναγκαστικὰ πολλάκις, ὄχι εὐχάριστα εἰς αὐτὸ διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν πολὺ δυσάρεστα.

Ὁ πατέρας καθωρισμένος ἀπὸ τὴν Δημιουργίαν πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο, ἔχει προικισθῇ μὲ πολὺ μικροτέραν ἢ ἡ μητέρα, τὴν εὐαισθησίαν τῆς πατρικῆς του ψυχῆς.

Πατέρας δὲ εὐρύνους καὶ ἔχων βαθυτέραν καὶ ἐνσυνειδητοτέραν τὴν ἐπίγνωσιν τῶν πρὸς τὰ τέκνα του καθηκόντων του καὶ ἔχων ἐπιπροσθέτως τὸ πατρικὸν ἰδανικὸν ὑψηλότερον, δεσμεύει καὶ περιορίζει ἀκόμη περισσότερον παρ' ὅ,τι ἡ φύσις τοῦ τὴν περιώρισε τὴν ἐκδήλωσιν πρὸς τὸ τέκνον τῆς πατρικῆς στοργῆς του, ἵνα οὕτω πειθαρχικώτερον τὸ καταστήσῃ πρὸς τὸ ἐπίπονον ἔργον τῆς ἐκχερσώσεως τῆς φύσεώς καὶ τῆς καταλλήλου καλλιεργείας αὐτῆς διὰ τὴν βλάστησιν ἀντὶ ἀκανθῶν καὶ τριβόλων ἴων καὶ δακίνθων.

Πατρικὴ στοργή, περιβάλλουσα ἀναφανδὸν τὸ τέκνον μὲ στοργήν, εἰς τὸν βαθμὸν ποὺ τὸ περιβάλλει ἡ στοργὴ τῆς μητέρας, ἀποβαίνει στοργὴ ἐπιβλαβὴς καθ' ὅσον δὲν συντρέχει τὸ καλὸν τοῦ παιδιοῦ. Καὶ ὁ πατέρας ἐκεῖνος φαινομενικῶς μόνον εἶνε καλὸς πατέρας, ἀλλ' οὐσιαστικῶς ἀποβαίνει κακός, κάκιστος πατέρας, κοντόμυαλος πρὸς μίαν ἐπιστημονικωτέραν καὶ ὠφελιμωτέραν τῶν τέκνων του ἀνατροφήν καὶ περιωρισμένων ἰδανικῶν διὰ τὴν σταδιοδρομίαν των. Καθ' ὅσον ἐὰν ἡ πατρικὴ στοργὴ ἐπεδαψιλεύετο πρὸς τὸ παιδὶ καθ' ὅμοιον τρόπον πρὸς τήν μητρικὴν τοιαύτην, ὅλαι αἱ ἀκάνθαι τότε τὰς ὁποίας φύσει τυχὸν θὰ εἶχεν ὁ παιδικὸς ψυχικὸς ἀγρός, ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐξερριζώνοντο, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐξετρέφοντο ἰσχυρότεραι καὶ ἐπιζημιώτεραι, ἀφιεμέναι καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα ἀσύδοτοι.

Ταῦτα δὲ πάντα ἀσχέτως ἐννοεῖται καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπιδράσεως καὶ τοῦ ρόλου τοῦ Σχολείου.

Δηγούσης τῆς α' ἑξαμηνίας, παρακαλοῦμεν θερμῶς τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητάς μας νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὴν συνδρομήν των.

ΝΙΚΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

ΤΟ ΞΥΛΕΝΙΟ ΠΟΔΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ὄλγα δὲν εἶπε «ὄχι», κι᾽ ὅταν ἡ μάνα ἑτοίμασε πλάϊ στὸ κρεββάτι ἕνα κάθισμα καὶ τὸ τραπεζάκι τῆς δουλειᾶς, λέγοντας πῶς αὔριο, σὰν αὐτὴ φύγει στὸ ἐργοστάσιο ἡ Ὄλγα θὰ κατεβῇ, θὰ κάμῃ τὸ σταυρό της καὶ θὰ ἐργασθῇ, εἶπε : «Ναί».

«Ναί», μὰ ράφτρα μ᾽ ἕνα γόνατο δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ δουλειὰ καὶ τὸ μεσημέρι ποὺ ἡ μάνα καὶ ἡ φιλενάδα πήγανε σπίτι, βρήκανε στὶς βατίστες καὶ στὰ περκάλια πολλὰ δάκρυα, καὶ μονάχα λίγο γαζὶ καὶ λίγες μπουτουνιέρες.

Τότε... μέσα στὸ κλάμα καὶ τὴν ἀπελπισία, κάνανε λόγο γιὰ τὸ ξυλένιο πόδι. Ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ περπατᾶ μιὰ χαρά... Ἡ Ὄλγα σ᾽ αὐτὸ ἀπάντησε μὲ πικρὴ εἰρωνία, κι᾽ ὅταν τῆς εἴπανε, πῶς κι᾽ αὐτὴ θἄχει δεῖ ἀνθρώπους ποὺ μὲ ξυλένιο πόδι βολευτήκανε μιὰ χαρά, ἔγινε μιὰ σιωπὴ μέσα της... ἕνα κενό, σὰ νὰ πήγαινε νὰ λιποθυμήσῃ καὶ σ᾽ αὐτὸ τὸ κενό, ἔνιωθε τὸ ἐγώ της βαρειὰ προσβεβλημένο. Ἔκλαψε βουβὰ καὶ μουρμούρισε λίγα ξέπνοα λόγια, ποὺ σημαίνανε : πῶς αὐτὴ δὲν θέλει νὰ βουλευτῇ μὲ τὸ ξυλένιο πόδι... γιατὶ ἡ ψυχή της ἀποδιώχνει μὲ φρίκη αὐτὴ τὴν εἰκόνα... γιατὶ... δὲ θέλει νὰ μπαλωθῇ μὲ ξύλα γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴ ζωή...

Ἡ μάνα κι᾽ ἡ φιλενάδα κάνανε μὲ χειρονομία... «Σιωπή!» κι᾽ ἡ καθεμιὰ συλλογίστηκε,πῶς πρέπει νὰ πάρουν τὸ ξυλένιο πόδι, καὶ σιγὰ-σιγὰ «ὅλα θὰ μποῦνε στὸ δρόμο τους»... Μὰ ὅταν σὲ λίγο, παράμερα, μιλήσανε «πῶς θὰ βρεθοῦν τὰ παρτικά!», ἔγειρε σιωπὴ μέσα τους, καὶ σηκώθηκε μιὰ στενοχώρια, ἕνας πικρὸς οἶχτος γιὰ τοὺς ἴδιους ἑαυτούς τους, ποὺ ἐνῷ θέλανε νὰ χωρίσουνε στὴν Ὄλγα τους φτερὰ χαρᾶς ἀδυνατούσανε νὰ τῆς πάρουν ἕνα ξυλένιο πόδι! Καὶ κλάψανε, κλάψανε ξεφρενιασμένια, καθὼς τότε ποὺ δὲν ἀπόμεινε ἐλπίδα νὰ σωθῇ τὸ πόδι τὸ χιονάτο, τὸ κουλουρένιο... Ὕστερα σὰ νὰ θέλανε νὰ παρηγορήσῃ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ἡ μάνα εἶπε, πῶς θὰ γράψῃ στὴν ἀδελφή της ποὺ ζεῖ στὴν Αἴγυπτο, κι᾽ ἡ φιλενάδα, πῶς θὰ πάῃ νὰ παρακαλέσῃ τὸν προϊστάμενο τῆς Ὄλγας... Ὡστόσο ἦταν σίγουρες γιὰ τὴν ἄρνησι ποὺ θἄπετναν.

***

Ἡ ἄνοιξι προχωροῦσε, οἱ μέρες γίνονταν μεγαλύτερες καὶ φωτεινότερες. Ἡ Ὄλγα, χωρὶς νὰ τὴν τραβᾶ ἡ δουλειὰ καὶ ὅτι ἐνδιαφέρει τοὺς ζωντανοὺς ἀνθρώπους, φιλοτιμήθηκε καὶ προσπάθησε νὰ ἐργασθῇ. Τὶς ὧρες ποὺ ἦταν μονάχη ἔβαζε κάτω ἀπὸ τὸ μισό της μποῦτι ἕνα κουτί, ἔστριβε καὶ πέζευε ἀπάνω του τὸ ἄλλο τὸ γερὸ, καὶ ντρεπόταν μονάχη της νὰ βλέπῃ τὸν ἑαυτό της σ᾽ αὐτὴν τὴ στάσι. Καὶ δούλευε χωρὶς νὰ βγάζῃ δουλειά. Τύχαινε κάποτε ν᾽ ἀποξεχαστῇ καὶ μπαίνοντας ἡ μάνα κοὶ ἡ φιλενάδα τὴ βλέπανε ἔτσι,καὶ ντρεπόταν-ντρεπόταν.Συλλογίστηκε πῶς μὲ τὸ ξυλένιο πόδι κρυμμένο κάτω ἀπὸ τά φορέματα θἄχε καθησιὸ ἀξιοπρεπέστερο, καὶ μιὰ μέρα κοκκινίζοντας, ρώτησε, τὶ ἀπέκαμε μ᾽ αὐτὸ κι᾽ ἄν θὰ τῆς τὸ φέρουν ἐπὶ τέλους!..

Ἡ μάνα δάγλωσε τὰ χείλια της γιὰ νὰ μὴ σκούξῃ. Εἶχε ἀρνηθῆ ἡ θεία. (Πραγματικῶς εἶχε κἄτι μικρὲς οἰκονομίες, μὰ... ἐργάτισσα μεροκαματιάρισσα κι᾽ αὐτή, τὶς φύλαγε γιὰ τὸ ἀνεπάντεχο ποὺ βρίσκει τὸν ἄνθρωπο... γιὰ τὶς μέρες τῆς ἀναδουλειᾶς... γιὰ τὰ ἔρημα γερατιά...).

Ἡ φιλενάδα... τρεμουλιάσανε λίγο τὰ χείλη της, κι᾽ εἶπε : «ἡσυχᾶστε κι᾽ ἔγνοια σας... τὸ πόδι θὰ τὸ πάρωμε... δίχως ἄλλο... Ἀπὸ πού ;!... Ἀπὸ τὸν κύριο προϊστάμενο... Γιατὶ γονρλώνεται τὰ μάτια σας;... Θὰ πάω νὰ τοῦ πῶ. «Ἡ Ὄλγα σᾶς δούλεψε ὀχτὼ χρόνια, κι᾽ ὅταν ἀρρώστησε ἦταν στὴ δουλειά σας... Δὲ θ᾽ ἀρνηθῇ...» Ἔλεγε ψέμματα, γιατὶ εἶχε πάει στὸν ἐργοστασιάρχη καὶ τοῦ εἶπε αὐτὰ κι᾽ ἄλλα πολλά, μὰ ὁ σκληρὸς ἄνθρωπος ἀρνήθηκε. (Πραγματικῶς εἶχε ἐργαστεῖ ὀχτὼ χρόνια ἡ Ὄλγα στὸ ἐργοστάσιο του, κι᾽ ἦταν καλὴ ἐργάτισσα, νὰ τῆς δίνῃ ἐργασία κατ᾽ οἶκον «εὐχαρίστως»ς ὅταν ἔχουνε, σὰν τώρα, φούριες, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τῆ, πληρώσῃ τὸ ξυλένιο πόδι... θὰ ἦταν σὰν ν᾽ ἀνεγνώριζε τὴν ὑποχρέωση ν᾽ ἀποζημιώσῃ τὴν ἐργάτριά του... Συνειδητὸς ἐρχοστασιάρχης, δὲν ἤθελε νὰ δημιουργήσῃ «ἔθιμα ἐπιβλαβῆ...» Κι᾽ ἐπειδὴ ἡ Ἄννα ἐπέμεινε νὰ τοῦ λέει, πῶς ἡ δυστυχισμένη της φιλενάδα ἦταν καλὴ πολὺ καλὴ ἐργάτισσα, ὁ σκληρὸς ἄνθρωπος εἶπε μὲ σαρκασμὸ πῶς : «ναὶ καὶ τῆς ὀφείλω ἕνα καλὸ πιστοποιητικό... τὸ γράφω ὁπόταν τὸ ζητήσει...».

—Ἡσυχάστε κι᾽ ἔγνοια σας... εἶπε τὸ φτωχὸ πλᾶσμα, κι᾽ ἡ Ὄλγα καὶ ἡ μάνα τῆς εἶπαν : «Τὶ χρυσὴ καρδιά!» κι᾽ ἀπ᾽ αὐτὴν τὴ στιγμὴ ἡ ἔγνοια γιὰ τὸ ξυλένιο πόδι ἔμεινε ἀπάνω της.

Τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι. Ὅλο συλλογιζόταν κι᾽ ἔκανε διάφορους συνδυασμούς: (νὰ πουλήσῃ τὸ φτινὸ χρυσὸ δακτυλιδάκι...τὸ σταυρουδάκι τὸ βαφτιστικό... καὶ δὲν ξέρω τὶ ἄλλο ἀπὸ τὸ φτωχὸ «ἔχει» της. Νὰ ζητήσῃ ἔξτρα ἐργασία... νὰ δανειστῇ...) τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι ποὺ σκόλασε πῆγε καὶ ρώτησε πόσο στοιχίζει ἕνα ξυλένιο πόδι.

Πολλά! Ἀδύνατο νὰ οἰκονοδηθῇ τόσο χρῆμα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΝΔΕΙΚΝΥΟΜΕΝΟΝ ΑΠΟ ΤΑΣ ΔΥΣΚΟΛΟΥΣ ΣΤΙΓΜΑΣ ΠΟΥ ΔΙΕΡΧΟΜΕΘΑ

Ἐργασία ἐντατική.—Οἰκονομία μεγάλη.—Προτίμησις παντὸς προϊόντος ἐγχωρίου, ἔστω καὶ κατωτέρου. —Νὰ μὴ βγάζωμε τὸ χρῆμα μας ἔξω ἐκτὸς ἐν ἀπολύτω ἀνάγκη, φτωχαίνοντες οὕτω καὶ τὸν τόπον μας καὶ ξεπέφτοντες καὶ τὴν δραχμήν μας.

Ἡ ἐφαρμογή του ἀνατίθεται εἰς τὴν ἐθνικήν μας φιλοτιμίαν.

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΦΩΣ

12ον

Ἀφίνεμεν τὴν συνέχειαν τῶν περὶ Κομμουνισμοῦ ἄρθρων μας διὰ τὸ ἑπόμενον φύλλον διὰ νὰ παραχωρήσωμεν τὰς σχετικὰς στήλας ταύτας, ὡς ὑπεσχέθημεν, ἀλλ᾽ ὡς ἀπαιτεῖ καὶ ἡ καλὴ πίστις ἄλλωστε, πρὸς τοὺς διαφωνοῦντας κομμουνίζοντας φοιτητάς.Καθ᾽ ὅσον ἀκολουθοῦντες τὸ «Μὴ δίκην δικάσης πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς», ἐπιθυμοῦμεν ὄχι νὰ ὑφαρπάσωμεν τὴν γνώμην τῶν ἀναγνωστῶν μας ὡς πρὸς τὸν Κομμουνισμόν, ἀλλὰ νὰ τοὺς συντρέξωμεν νὰ σχηματίσουν συνειδητὴν τοιαύτην θέτοντες ὑπ᾽ ὄψ ν αὐτῶν ὅλα τὰ κ α τ ὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ ἐπιχειρήματα ὡς καὶ ὅλα τὰ ὑ π έ ρ. Καὶ διὰ τοῦτο π ρ ο κ α λ ο ῦ μ ε ν πάντας τοὺς ἔχοντας νὰ εἴπωσί τι νεώτερον ἐπιχείρημα ὑπὲρ τοῦ Κομμουνισμοῦ,νὰ τὸ ἐκθέσωσι διὰ τῶν στηλῶν τοῦ «Ἐγερτηρίου» εὐπρεπῶς καὶ ἀπροσώπως, καὶ θὰ τοὺς ἀπαντήσωμεν κατόπιν. Θὰ ἀφήσωμεν δέ ἔπειτα τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ κρίνωσιν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ "ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ.,

Ἀγαπητὸ μου «Ἐγερτήτριον»

Ἀφοῦ ἄνοιξες τὴς στῆλες σου γιὰ νὰ γρὰψῃ καθένας τὴ γνώμη ποὺ ἔχει γιὰ τὸ Κομμουνισμὸ, σοῦ στέλνω κι᾽ ἐγὼ λίγες λέξεις ἀφοῦ πρῶτα σὲ εὐχαριστήσω γιὰ τὴ φιλοξενεία τους καὶ σὲ συγχαρῶ κι᾽ ὅλας γιὰ τὸ φιλελεύθερο πνεῦμα σου ποὺ ἀφίνεις τὴν κἀθε συζήτηση ἐλεύθερη μὲ ἴσα δικαιώματα σὲ ὅσους θέλουν νὰ μιλήσουν γι᾽ αὐτή. εἴτε ὁμοφρονοῦντες σου εἶναι εἴτε ἀντιφρονοῦντες. Καὶ γι᾽ αὐτὸ τὸ «Ἐγερτήριο» εἶναι ἀγαπητὸ σ᾽ ὅλους τοὺς νέους; ποὺ εἶναι πραγματικὰ φιλοπρόοδοι γιατὶ δὲν τοὺς ὠθεῖ μόνο πρὸς τὴν «Ἀνώτερη ζωὴ», ποὺ εἶναι τὸ πρόγραμμὰ του ἀλλὰ καὶ τοὺς δείχνει μὲ τὸ παράδειγμὰ τὸ δικό του, ποιὰ εἶναι ἡ Ἀνώτερη Ζωὴ, κομμάτι σίγουρα τῆς ὁποίας εἶναι νἄναι κανεὶς φιλελεύθερος ὄχι μὲ λόγια ἀλλὰ μὲ ἔργα, νὰ ἀκούῃ ἀμερόληπτα ὅλους. νὰ κρίνῃ δίκαια γιὰ ὅλους, χωρὶς πάθος, χωρὶς συμπάθεια χωρὶς συμφέρο.

Μιὰ ὁμάδα φοιτητῶν ἀπ᾽ ὅλες τὴς σχολὲς σκεπτόμαστε νὰ ἱδρύσωμε ἕνα Σύλλογο ποὺ θὰ τὸν ὀνομάσωμε «Ἀνώτερη Ζωὴ» ἢ καλύτερα «Προπονητήρια πρὸς τὴν «ἀνώτερη ζωὴ» ὅπως ἔγραψε τὸ Ἐγερτήριον στὰ πρῶτα του φύλλα. Τώρα τὸ καλοκαίρι ποὺ θὰ πᾶμε στὴς ἐπαρχίες μας θὰ καλλιεργήσῃ καθένας μας τὴν ἰδέα αὐτὴ στοὺς φίλους του ἐκεῖ, ποὺ ἔτσι ἄμα ἔχουμε σ᾽ ὅλες τὴς ἐπαρχίες μεμυημένους θὰ μπορέσουμε ὕστερα εὐκολώτερα νὰ ἱδρύσωμε παραρτήματα τοῦ Συλλόγου μας σ᾽ ὅλες τὴς ἐπαρχίες. Τὸ «Ἐγερτήριον» θἄχωμε ὁδηγὸ μας ὕστερα, εἰς τὸ πῶς θὰ πετύχωμε ἀσφαλέστερα τὸ δρόμο ποὺ βγάνει στὴν Ἀνώτερη Ζωὴ. Γιατὶ ἂν καὶ ἡμεῖς οἱ νέοι ποὺ δὲν εἴμαστε ἀκόμη ζυμωμένοι μὲ τὴς κακὲς συνήθειες τῆς σημερινῆς γενεᾶς, δὲν φροντίσωμε νὰ βροῦμε τρόπο ὥστε ἡ γενεά μας αὔριο ποὺ θὰ μπῇ στὴν κοινωνία, ζοῦν πλουσιοπάροχα καὶ τὸ πὰρῃ καλλίτερο δρόμο, τότες ἀλλοίμονο· τὸ Ἔθνος μας ἔσβυσε ὁ τόπος μας χάθηκε.

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς πόθους μας καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ φτερὰ μας γιὰ νὰ πετάξουμε καὶ βροῦμε τὴν «ἀνώτερη ζωὴ» μᾶς τὰ ἔδωσε τὸ ἀγαπητὸ Ἐγερτὴριο. Τὸ ἄρθρο ποὺ ἐδημοσίευσε στὸ πρῶτο φύλλο μὲ τὸν τίτλο «Χαρισμένο στὴν Ἀκαδημαϊκὴ Νεολαία, τὰ προπονητήρια διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀνωτερώτητα», τὸ διάβασα δὲν ξέρω κι᾽ ἐγὼ πόσες φορὲς, τὸ ἀποστήθησα καὶ τὸ ἔβαλα σὲ μιὰ κορνίζα κατόπι. Ἀλλὰ τὴν ἴδια ἐντύπωση ἔκαμε καὶ σ᾽ ὅλους τοὺς γνωστοὺς μου. Ὅποιος νέος δὲν ἠλεκτρίστηκε ἀπὸ κεῖνο τὸ ἄρθρο θὰ πῇ ὅτι δὲν εἶχε καθόλου ζωὴ μέσα του, πῶς ἤτανε γηρασμένος προτοῦ νεάσῃ, ὅπως γράφετε καὶ σεῖς στὸ ἴδιο ἄρθρο. Ὁ καλὸς σπόρος ποὺ ἔρριψε ἐκεῖνο τὸ θαυμάσιο ἄρθρο, ἐφύτρωσε. Ἀλλὰ παρασύρθηκα θαρρῶ, καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ θέμα ποὺ ἤθελα νὰ γράψω.

Ζητῶ κι᾽ ἐγὼ, ὅπως ἔγραψε καὶ ὁ συνάδελφός μου κ. Τρίβης, τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθεια καὶ ψάχνω ἐδῶ κι᾽ ἐκεῖ ἀπροκατάληπτα. Γιαὐτὸ μπορῶ νὰ πῶ πὼς δὲν εἶμαι οὔτε Κομμουνιστὴς, οὔτε ἀντικομμουμιστὴς. Συμπαθῶ ὅμως περισσότερο τὸν Κομμουνισμὸ γιατὶ βρίσκω ὅτι δυὸ πράμματα ποὺ ἔχουν τὴ μεγαλύτερη ἀπ᾽ ὅλα τὰ ἄλλα σημασία εἶναι πειὸ πολὺ ἀνεπτυγμένα στὴ Κομμουνιστικὴ ἰδεολογία καὶ μπορῶ μάλιστα νὰ προσθέσω ὅτι τὰ ἀστικὰ καθεστῶτα τἄχουν διαγράψῃ ὁλότελα κατ᾽ οὐσίαν καὶ μόνον κατὰ τύπους ὑπάρχουν. Καὶ μὲ τοῦτο ἐννοῶ τὴν ἰσότητα, τὴν οἰκονομικὴ ἐννοεῖται, ἀλλὰ πάλιν ὄχι τὴν ἀπόλυτη ἀλλὰ τὴ σχετικὴ καὶ τὴν ἀλληλεγγύη.

Ἀλλὰ χωρὶς σχετικὴ οἰκονομικὴ ἰσότητα μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀνθρωπισμός, ἀνθρωπιστικὴ ζωή; καὶ

Χωρὶς ἀλληλεγγύη, μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ κοινωνία μὲ ἁρμονικὴ καὶ Χριστιανικὴ ζωή ;

,Ο πατέρας μου εἶνε καθηγητής. Δουλεύει σὰν σκυλὶ καὶ μὲ ἰδιωτικὰς ἀκόμη παραδόσεις καὶ πάλιν δὲν τὰ καταφέρνωμε νὰ ζήσωμε παρὰ μὲ μεγάλη στενοχώρια. Ἐγὼ εἶμαι τελειόφοιτος τῆς νομικῆς καὶ ὅμως ἀναγκάζομαι νὰ παραμελῶ τὴν μόρφωσί μου γιὰ νὰ δουλεύω μερικὲς ὧρες κοντὰ σ᾽ ἕνα δικηγόρο γιὰ νὰ ἐξοικονομίσω κἄτι, ἐνῷ οἱ.....(Σημ. «Ἐγερ.» Διαγράφομεν τὰ ὀνόματα, διότι ἡ συζήτησις πρέπει νὰ γίνεται απρόσωπος, ἀφ᾽ ὑψηλοῦ. Κανὼν τοῦτο ἀπαράβατος γιὰ ὅσους θὰ γράψουν) ποὺ ζοῦν σὲ μέγαρα,ποὺ ἔχουν ἑκατομμύρια τὸ χρόνο εἰσόδημα κοὶ ποὺ πολλοὶ ἀπ᾽αὐτοὺς ὡς οἱ....(Σημ.᾽Εγ. Διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω λόγον διαγράφομεν καὶ ἐδῶ τὰ ὀνόματα) ἦσαν πρὸ ἐτῶν πτωχοί.Πῶς λοιπὸν αὐτοὶ νὰ μποροῦν νὰ ζοῦν μὲ χλιδὴν καὶ εὐμάρειαν καὶ σχεδὸν ἀκόπως καὶ ἡμεῖς κοπιάζοντες καὶ φτύνοντες αἷμα νὰ μὴ μποροῦμε νὰ ζήσωμε παρὰ μὲ μεγάλες στενοχώριες; Αὐτὴ δὲ ἡ οἰκονομικὴ ἀνισότης, ὀφείλεται θαρρῶ στὸ κοινωνικὸ καθεστὼς ποὺ ἐπιτρέπει σ᾽ ἐκείνους ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὸ χρῆμα καὶ ποὺ δὲν ἀποβλέπει σέ τίποτε ἄλλο ἡ ζωή τους παρὰ πῶς νὰ θησαυρίσουν περισσότερο χρῆμα, νὰ πλουτίζουν καὶ θησαυρίζουν εἰς βάρος τῶν πολλῶν καὶ ἐπωφ λέστερα ἐργαζομένων καὶ εἰς ἐκείνους ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὸ καλὸ τῆς κοινωνίας καὶ γιὰ τὴν μόρφωσι καὶ ἐκπαίδευσι τῶν νέων, νὰ ζοῦν μὲ μεγάλας στερήσεις.

Σεῖς κ. Βουτετάκη, εἴσθε πτωχότατος, ὡς ἐγράψατε στὸ α᾽ φύλλο, ἐνῷ προσφέρετε τὴ μεγαλείτερη ὑπηρεσία ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς τὴν πατρίδα μας καὶ εἰς τὴ νεολαία της, ποὺ μὲ τόση ἐπιμονὴ καὶ μεθοδικὴ δεξιότητα προσπαθεῖτε νὰ τὴν σπρώξετε στὸν εὐθὺ δρόμο καὶ τίμιο. Ὅταν ἤμουνα μαθητὴς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ἐδιάβασα τὸ βιβλίο σας «Ὁ Συνταγματικὸς Ἕλλην» κατὰ σύστασι τοῦ ἀλησμονήτου δασκάλου μου κ. Παρούκη. Πόσο ὠφελήθηκα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βιβλίο ἀπὸ τὸ ὁποῖο πρώτη φορὰ ἐμάθαινα τὰ καθήκοντά μου ὡς πολίτου. Ἤρθα καὶ στὴ διάλεξι ποὺ κάνατε πέρυσι στὸ «Παρνασσὸ» περὶ «οἰκογενειακοῦ βίου» ποὺ πραγματικὰ ἤτανε πολύτιμη καὶ εὐεργετικὴ γιὰ τὸ λαό, ἀφοῦ ἐγὼ ποὺ ἤμουνα ἕως τότε κατὰ τοῦ γάμου, δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου γιὰ νὰ παντρευτῶ. Σεῖς λοιπὸν ποὺ τόσο πολύτιμη ὑπηρεσία προσφέρετε στὴ κοινωνία, εἴσθε πτωχότατος καὶ ποιὸς ξέρει μὲ πόσες οἰκονομικὲς στενοχώριες σας κατορθώνετε αὐτὲς τὶς ὑπηρεσίες. Καὶ ὅμως ἄλλοι, ποὺ δὲν προσφέρουν καμμιὰ μὰ καμμιὰ ὑπηρεσία στὴν κοινωνία, ζοῦν πλουσιοπάροχα καὶ τὸ χειρότερο δὲν τοὺς καίγεται καρφὶ ἀλλ᾽ οὔτε καὶ τοὺς ἀναγκάζει τὸ ἀστικὸ καθεστὼς νὰ τοὺς καίγεται -ὅπως ἔπρεπε—γιὰ κανένα ἀνοξιοπαθοῦντα, οὔτε γιὰ τοὺς χρήσιμους ἀνθρώπους τῆς κοινωνίας. Καὶ σᾶς ἐρωτῶ κ. Βουτετάκη, τώρα σ᾽ αὐτὴ τὴν ἀναλογησία καὶ ἀποκτήσωσι ποῦφθάνουν οἱ περισσότεροι πλούσιοι, ποιὸς ἄλλος φταίει παρὰ τὸ σημερινὸκοινωνικὸ καθεστὼς ποὺ τοὺς ἀφίνει ἀνεξέλεγκτα νὰ θησαυρίζουν ὅσα μποροῦν περισσότερα;

Ἐρχόμαστε τώρα στὴν ἀλληλεγγύη. Μήπως τὴν εἴδετε πουθενὰ νὰ μοῦ πῆτε νὰ πάω νὰ τὴν γνωρίσω κι᾽ ἐγώ; Δέν ζητεῖτε ἀπὸ κανένα νὰ σᾶς εὐκολύνῃ μὲ ἕνα μικρὸ δάνειο γιὰ λίγες μέρες γιὰ νὰ δῆτε τί θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ; Δὲν ἔχετε τὴν οἰκογένειά σας λιμοκτονοῦσα γιὰ νὰ δῆτε ἂν θὰ ἐνδιαφερθῇ κανείς; Δὲν εὑρίσκεσθε στὸ χεῖλος τοῦ τάφου καὶ μὲ ἕνα μικρὸ ἀναβάσταγμα ἀπὸ ἕνα πονετικὸ χέρι νὰ σώζεσθε, γιὰ νὰ δῆτε ἂν θὰ παρουσιαζότανε ἀπὸ πουθενὰ αὐτὸ τὸ πονετικὸ χέρι;

Δὲν ξέρω λοιπὸν τί ἄλλα κακὰ μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ Μπολσεβικικὸ Καθεστώς, ἀλλ᾽ ἡ ἀλληλεγγύη ποὺ ἀποτελεῖ ὀργανικὴ σύστασί του, μοῦ τὸ καθιστὰ πολὺ συμπαθητικώτερο ἀπὸ τὸ Ἀστικὸ καθεστώς, ποὺ τόσο εἶνε ἀστοργο πρὸς τὰ μέλη του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
Τελειόφοιτος Νομικῆς

«ΟΥΚ᾽ ΕΝ ΤΩ ΠΟΛΛΩ ΤΟ ΕΥ». Εἰς τὸ «Ἐγερτήριον» οἱ ἀναγνῶσται δὲν θὰ εὕρουν τὸ «πολὺ», διότι εἰς τὸ «πολὺ» δὲν εἶνε καὶ τὸ «ευ», θὰ εὕρουν ὅμως πάντοτε τὸ «εὖ», ποῦ θὰ ἀνυψώνῃ τὸ πνεῦμά τους θὰ ἐξευγενίζῃ τὴν ψυχή τους καὶ θὰ διαθερμαίνῃ τὴν φιλοδοξίαν τους πρὸς ἐπιδίωξιν τῶν κοινωφελῶν.

ΑΘ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ ψυχικὴ ἐπιστήμη.—Ἡ ψυχοεκπαίδευσις.—Οἱ νόμοι τῆς ζωῆς.— Μοῖρα, ψυχισμός, Πρόνοια.—Αὐτοκυβέρνησις καὶ ἐξέλιξις.—Ἡ ἐπιστήμη τῆς ζωῆς.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΓΖΟΓΛΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἡ ἄγνοια εἶνε ἡ πηγὴ ὅλων τῶν δεινῶν
P. C. Jagot

Εἰτὶ θὰ πάθης αὔριο, τὸ πλαθεις ἀπὸ χθὲς
Παλαμᾶς

Ἄλλοτε ἡ ψυχολογία ἦτο κλάδος τῆς ὅλης φιλοσοφίας καὶ ἐξήταζε κατὰ θεωρητικὸν τρόπον τὰς σχέσεις τοῦ συναισθηματικοῦ ἡμῶν μέρους καὶ τῆς διανοίας, χωρὶς τοῦτο οὐδεμίαν πρακτικὴν συνέπειαν νὰ ἐπιφέρῃ. Εἶνε κυρίως ὁ Τ. Ribot ὅστις ἔδωσε πρακτικὴν κατεύθυνσιν εἰς τὴν ψυχολογίαν, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον διὰ τῆς ἀόκνου ἐργασίας πολλῶν κορυφαίων ἐπιστημόνων ἐξελίχθη αὕτη εἰς πραγματικὴν καὶ ἀνεγνωρισμένην ἐπιστήμην, περιλαμβάνουσαν πλείστους κλάδους μὲ πλείστας κρατικὰς ἐφαρμογάς. Οἱ κυριώτεροι κλάδοι εἶνε: ἡ ψυχοεκπαίδευσις, ἡ ψυχιατρική, ἡ ψυχανάλυσις, αἱ παρατηρηκαὶ ἐπιστῆμαι, τὰ ψυχικὰ φαινόμενα (ἐκτόπλασμα, τηλεκινησία, πνευματισμός, διόρασις, ὑπνωτισμός, ὑποβολὴ κλπ. κλπ.).

Διὰ τῆς μελέτης τῶν ὑστερικῶν, νευρωτικῶν, καὶ γενικῶς τῶν ψυχασθενῶν, καὶ διὰ τῆς ἐπανακαλύψεως τοῦ ὑπνωτισμοῦ (ὅστις ἦτο γνωστὸς εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἐδιδάσκετο εἰς τὰ Μεγάλα Μυστήρια), καὶ τῆς ὑποβολῆς, ἐγένετο δυνατὴ ἡ ἐξερεύνησις τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς καθορισμὸς τῶν νόμων ποὺ τὸν διέπουν. Οὕτω ἐδημιουργήθη ἡ ψυχοεκπαίδευσις, διὰ τῆς ὁποίας ἕκαστος δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἀνώτερον σημεῖον ποὺ ἐπιτρέπει ἡ ψυχοσύνθεσίς του.

Ἡ κλεὶς τῆς ὅλης ἀτομικότητός μας εἶνε τὸ ὑποσυνείδητον. Ἐν αὐτῷ ἐμπεριέχεται ὅλον τὸ παρελθόν μας καὶ ὅλον τὸ μέλλον μας. Τὸ μέγιστον μέρος τῶν ἀνθρώπων ἀγνοεῖ τελείως τὴν ὕπαρξιν του καὶ τὴν φύσιν του. Ἐν τούτοις μόνον διὰ τῆς κατανοήσεως τοῦ ὑποσυνειδήτου δυνάμεθα ν' ἀποκτήσωμεν, α) τὸ Γνῶθι σ' αὐτόν, μόνην βάσιν ἀληθοῦς μορφώσεως, β) τὴν αὐτοκυριαρχίαν διὰ τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ διευθύνωμεν ἐν ἐπιγνώσει τὸν ἑαυτόν μας, καὶ γ) τὴν σαφῆ ἀντίληψιν τῆς σχέσεως καὶ ἀναλογίας τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ Σύμπαν.

Ἡ κατανόησις τοῦ τελευταίου τούτου σημείου ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, καὶ κάμνει νοητοὺς τοὺς ἀγράφους καὶ ἀποκρύφους νόμους, ποὺ διέπουν τὸν ἄνθρωπον, νόμους οἱ ὁποῖοι πηγάζουν ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν Αἰώνιον Πνεῦμα, ἐξ οὗ τὰ πάντα ἐπήγασαν καὶ πρὸς τὸ ὁποῖον τὰ πάντα ἐπιστρέφουν διὰ τῆς ἐξελίξεως.

Ὁ νόμος τῆς ἐξελίξεως φέρει ἀναγκαστικῶς πρὸς τὴν τελειότητα, τὴν ἁρμονείαν, τὴν θείαν φύσιν. Ἀλλ' ἡ ὁδὸς εἶνε μακρὰ, πολὺ μακρὰ, τὸ τέρμα ἀπέχει πολύ, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀφίνεται καθ' ὁδὸν ἐλεύθερος διὰ νὰ μάθῃ νὰ βαδίζῃ διὰ τῶν ἰδίων του δυνάμεων. Ἐπιτηρεῖται ἀοράτως ὑπὸ πνευματικῶν ὀντοτήτων, διέπεται δὲ ὑπὸ Νόμων, ὧν ἑκάστη παράβασις, εἴτε ἀκουσίως γίνεται, εἴτε ἑκουσίως, συνεπιφέρει ἀμετακλήτως τὴν τιμωρίαν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ταχέως. Εἶνε ὁ νόμος αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος ἢ νόμος τῶν συνεπειῶν, τὸν ὁποῖον ἐν μέρει μόνον ἐπεξήγησα εἰς τὸ ἔργον μου: «Ψυχοεκπαιδευτικὸν Σύστημα», καθότι ἡ ἐφαρμογή του ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ τέσσαρα ἐπίπεδα τῆς ἐξελίξεως, τὸ ὑλικόν, τὸ ψυχικόν, τὸ διανοητικὸν καὶ τὸ πνευματικόν, τὸ δὲ Ψ. Σύστημα εἶνε στοιχειῶδες ἔργον.

Τὸ κακὸν δὲν ὑπάρχει ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ δὲν θὰ συνεχισθῇ μέχρι τέλους τῶν αἰώνων). Ἔχει μεταφυσικὰ αἴτια, καὶ θὰ ἐκλείψῃ ὅταν θὰ ἐκλείψουν τὰ αἴτια. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ θίξω τὸ τεράστιον τοῦτο ζήτημα ἐδῶ. Ἄς γνωρίζουν μόνον οἱ ἀναγνῶσταί μου ὅτι ἡ ἀσθένεια, ὁ πόνος, ἡ ὑλικὴ καὶ ψυχικὴ δυσυχία. εἶνε συνέπειαι παραβάσεως τῶν νόμων ποὺ μᾶς διέπουν, εἴτε ἐξ ἀγνοίας εἴτε ἐξ ἀδυναμίας. Μία ἀπόκρυφος ἀδυσώπητος δικαιοσύνη, διέπει τὰ πάντα, ἐνῶ τὸ μέγιστον μέρος τῶν ἀνθρώπων, διότι ἀγνοεῖ ἀρχικὰ αἴτια, νομίζει ὅτι μία τυφλότης ἦν ὀνομάζει Τύχην, τὰ διέπει. Οὕτω ἡ ὑγεία, ἡ ἐπιτυχία, ἡ εὐτυχία, οἱ τρεῖς πόθοι κάθε ἀνθρώπου, εἶνε συνέπεια κατανοήσεως τῶν νόμων καὶ μᾶς δίδονται εἰς τὸν βαθμὸν ποὺ συμμορφονόμεθα μὲ τοὺς νόμους.

Τρεῖς εἶνε οἱ παράγοντες, οἱ διέποντες τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς μας: α') ἡ Μοῖρα, ἡ ὁποία δὲν εἶνε τὸ ἀδυσώπητον πεπρωμένον, ἡ ἀμείλικτος Εἱμαρμένη, ἀλλ' ἡ δικαία ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος ἐν τῷ χρόνῳ καὶ τῷ διαστήματι. Δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλήσω ἐδῶ περὶ τοῦ τεραστίου τούτου ζητήματος σαφέστερον. Ἡ Μοῖρα μας μᾶς φέρει εἰς τὴ ζωὴν ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας καὶ ὅρους, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπηρεάζεται κατὰ πολὺ ἡ ἐξέλιξις τῆς ζωῆς μας. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἐξέλεξε τὴν οἰκογένειαν του, τὸ ποιὸν τῶν γονέων του, τὸ ἀρχικὸν περιβάλλον του, τὴν ἀρχικὴν μόρφωσίν του, τὰ ἀρχικὰ ὑλικά του μέσα. Δεύτερος παράγων εἶνε ἡ ψυχοδιανοητικὴ μας ὀντότης, ἥτις δύναται κατόπιν, διὰ τῆς γνώσεως καὶ τῆς θελήσεως νὰ μεταλλάξῃ τοὺς ἀρχικοὺς ὅρους τῆς ζωῆς, καὶ τρίτος παράγων εἶνε ἡ Πρόνοια, ἡ ἐπίδρασις τῶν πνευματικῶν δυνάμεων ποὺ κατευθύνουν τὴν ἐξέλιξιν, ἀτομικὴν καὶ ὁμαδικήν. Ἀλλ' ἡ ἐπίδρασις τῶν πνευματικῶν δυνάμεων ἐξασκεῖται μόνον εἰς τὸν βαθμὸν ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἀνυψώνεται διὰ τῆς ἐνσυνειδήτου προσπαθείας πρὸς τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἀλήθειαν. Ὅσον χαμηλότερα ψυχοδιανοητικῶς εἶνε ὁ ἄνθρωπος, τόσον ἀκεραίαν ὑφίσταται, τὴν Μοῖραν του, ὅσον ἀνυψώνεται πρὸς τὴν Ἀλήθειαν, τόσον ἐλευθερώνεται. καὶ διευθύνει κατόπιν ὁ ἴδιος ἐνσυνειδήτως τὴν περαιτέρω ἐξέλιξίν του, διὰ τῶν νόμων καὶ οὐχὶ ἐναντίον τῶν νόμων.

Οὕτω διὰ τῆς κατανοήσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τῶν ἀποκρύφων νόμων ποὺ μᾶς διέπουν, ἡ ὅλη ζωὴ φωτίζεται ἐκ τῶν ἔσω, καὶ ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει πλέον τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, τὸ θέλης καὶ τὸ ψευδές, κατέχει τὸ πραγματικὸν μέτρον διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ μετρᾷ τὰ πάντα καὶ νὰ τοὺς δίδῃ τὴν ἀξίαν ποὺ πραγματικῶς ἔχουν, καὶ ἐλευθερώνεται ὁριστικῶς, ἀπὸ τὴν ματαιοδοξίαν, τὰς μικρότητας, τὰ ταπεινὰ αἰσθήματα, τὰς χαμηλὰς ἐνστικτώδεις ὁρμάς. Βλέπει πλέον καὶ δὲν παρασύρεται ἀπὸ τὰς ψευδεῖς λάμψεις καὶ τὰς λαμπρὰς αὐτοπάτας. Δέχεται τὰ χαμηλότερα καὶ τὰ ἀνώτερα ἐπαγγέλματα μὲ τὴν ἰδίαν ψυχικὴν ἀνεξαρτησίαν διότι γνωρίζει βαθύτερον προορισμὸν τῆς ζωῆς. Γνωρίζει ν' ἀποκτήσῃ —ὅταν θέλει—τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὴν ἀγάπην, τὴν ἐξουσίαν, δὲν τὰ ἐπιδιώκει ὅμως τυφλῶς ὡς οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν συμφωνίᾳ μὲ τοὺς ἀποκρύφους νόμους καὶ ὡς μέσα τελειοποιήσεως ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ἐξυπηρετήσεως τοῦ καλοῦ, εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρυτέραν κλίμακα. **Ἡ ψυχικὴ τελειοποίησις καὶ τὸ πεσὸν καλοῦ ποὺ θὰ πράξωμεν ἐν τῇ ζωῇ, εἶναι τὰ μόνα ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα λαμβάνομεν μεθ' ἡμῶν καὶ μᾶς μένουν μετὰ τὸν θάνατον.**

Αἱ ἀνεκτίμητοι αὗται γνώσεις δίδουν ἀσφαλῆ γνώμονα κατευθύνσεως ἐν τῇ ζωῇ. Δίδω λεπτομερῶς τὰ πρῶτα στοιχεῖα εἰς τὰ ἔργα μου, «Ψυχοεκπαιδευτικὸν Σύστημα» καὶ «Πρὸς τὴν ἀνωτέραν Ζωήν». Εἰς μεταγενέστερα ἔργα θὰ ἀναλύσω πλήρως, τὸ ζήτημα ποὺ ἔθιξα ἀνωτέρω, χάριν ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ διψᾷ διὰ γνῶσιν, ἀλήθειαν, φῶς...

Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν ἡμέραν ποὺ αἱ γνώσεις αὗται θὰ διαβοθοῦν εὐρέως, ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωποτητος θὰ βαδίσῃ πολὺ ταχύτερα καὶ ἡ ὑγεία, ἡ ἐπιτυχία. ἡ εὐτυχία, διὰ τῶν νόμων, θὰ γίνουν προσιτὰ ἐπὶ μᾶλλον εἰς μεγαλείτερον ἀριθμὸν ἀνθρώπων, ὅπερ καὶ εὔχομαι ὁλοψύχως.

ΑΘ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗΣ

ΤΟ «ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ» ΔΡ. 3

Τὸ «ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ», παρὰ τὸν διπλασιασμὸν τῆς τιμῆς τοῦ χάρτου, δὲν ὕψωσε τὴν τιμήν του. Ἔκαμε μόνον μικρὰν οἰκονομίαν χάρτου σὲ δυὸ τρία φύλλα ποῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἐλπίζεται ὅτι θὰ τακτοποιηθῇ ἢ ἐκ τοῦ συναλλάγματος ἐξωφρενικὴ ἀνωμαλία. Ἐπύκνωσεν ὅμως τὴν ὕλην του, ὥστε ἐξ ἀπόψεως μὲν ποσοῦ νὰ μὴ δώσῃ ὀλιγωτέραν εἰς τοὺς ἀναγνώστας του, ἐξ ἀπόψεως δὲ ποιοῦ τὴν ἐβελτίωσεν ἀσύγκριτα, ὥστε ἀπὸ τὸ νέον καθεστὼς νὰ μένῃ εὐχαριστημένος πᾶς **«ὁ γινώσκων ἃ ἀναγινώσκει».**

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΠΡΩΘΙΕΡΕΩΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΤΙΜΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΓΖΟΓΛΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἐπέρασε πρὸ τριῶν ἑβδομάδων ἐξ Αἰγύπτου, μαζὺ μὲ τὸν ὅμιλον τῶν Ἄγγλων περιηγητῶν μέσα εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο καὶ Μπέρναρ Σάου, ὁ διάσημος Ἱεροκῆρυξ τοῦ Ἁγ. Παύλου τοῦ Λονδίνου Πρωθιερεὺς Ἴνγκ, εἰς τῶν μεγαλυτέρων Ἄγγλων διανοουμένων, ὁ ὁποῖος ἀσκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης τῆς Μεγάλης Βρεττανίας.

Ὁ Πρωθιερεὺς Ἴνοκ, ὁ ὁποῖος μαζὺ μὲ τοὺς Ἄγγλους περιηγητὰς ἐπισκέφθη πρὸ ἡμερῶν τὰς Ἀθήνας, εἶχεν ἐπισκεφθῆ πρὸ ὀλίγων μηνῶν τὴν Ἑλλάδα ἐδημοσίευσε πρό τινος εἰς τὰς ἐφημερίδας τοῦ Λονδίνου διάφορα φιλελληνικὰ ἄρθρα, ἓν τῶν ὁποίων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἕνα πρόβλημα ὠμορφιᾶς» δημοσιεύομεν κατωτέρω.

«Ἓν ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ ἐσημείωσαν τὴν μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν πέρυσιν—ἀρχίζει—εἶνε («Ἡ Γυναῖκα τῆς Ἄνδρου»), τοῦ Θόρτον Οὐϊλντερ, μιὰ λεπτογραμμένη εἰκὼν τῆς ζωῆς εἰς ἕνα ἑλληνικὸ νησὶ κατὰ τὴν κλασσικὴν περίοδον. Ἡ ἁπλότης, ἡ ὠμορφιὰ καὶ ἡ σκληρότης τῆς ζωῆς εἰς τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο ἐσκιαγραφοῦντο θαυμασίως. Εἶνε φανερὸν ὅτι ἕνας καλὸς συγγραφεὺς ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ἐνδιαφέροντας τοὺς παληοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι φυσικά, εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντοτε εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἐνδιαφέροντες.

«Δὲν θὰ πειράξω τοὺς ἀναγνώστας μου, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων δὲν γνωρίζουν διόλου ἑλληνικὰ καὶ δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ μάθουν, ἀπαντῶν εἰς τὸ ἐρώτημα: «Εἰς τί χρησιμεύουν τὰ ἑλληνικά;» Πρό 100 ἐτῶν ὁ Πρωθιερεὺς Γκαίσφορν τῆς Ὀξφόρδης εἶπεν εἰς ἕνα πανεπιστημιακὸν κήρυγμα ὅτι ἡ γνῶσις τῆς ἑλληνικῆς ὁδηγεῖ εἰς πολλὰ ἐπικερδῆ ἀξιώματα καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὸν κάτοχόν της νὰ κυττάζῃ ἀφ' ὑψηλοῦ τὸν πολὺν ὄχλον. Ἕνας σύγχρονος ἀπολογητὴς τῶν κλασσικῶν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ εὕρῃ ἄλλα ἐπιχειρήματα καὶ ἀπὸ ἡμπορεῖ νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ, ὅτι ὁ Γκαῖτε, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον μετριόφρων ἔλεγε: «Πλάϊ στοὺς Ἕλληνας ποιητὰς δὲν εἶμαι ἀπολύτως τίποτε» ὅτι ὁ Γκρεῖ ἠρώτησε δι' ἕνα χωρίον τοῦ Θουκυδίδου: «Εἶνε ἢ δὲν εἶνε τὸ ὡραιότερον πρᾶγμα ποὺ ἐδιαβάσατε εἰς τὴν ζωήν σας;» καὶ ὅτι ὁ Μίλτων ἐδήλωσε περιληπτικῶς ὅτι «οἱ Ἕλληνες ἦσαν οἱ ἀρχίσαντες τὰ πάντα».

Ἡ καταγωγὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ ὀμορφιά των

«Ἀλλὰ ποῖοι ἦσαν οἱ Ἕλληνες; — συνεχίζει ὁ ἐπιφανὴς Ἄγγλος κληρικὸς καὶ λόγιος. Ὁ καθηγητὴς Μάϋρς ἐξετάζει τὸ ζήτημα εἰς ἕνα τόμον 600 σελίδων, εἰς τὸν ὁποῖον, ἀφοῦ ἐμέτρησε πολλὰς ἑκατοντάδας κρανίων, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν ὑπέροχοι μιγάδες, ὄχι καθαρόαιμοι Μεσογειακοὶ ἢ Βόρειοι ἢ Ἀλπικοί, ἀλλὰ μῖγμα καὶ τῶν τριῶν. Ἀκόμη καὶ οἱ θεοὶ καὶ αἱ θεαί των ἦσαν μικτὸν σύνολον. Αἱ περισσότεραι θεαὶ ἀνῆκον εἰς τοὺς γηγενεῖς νοτίους· οἱ περισσότεροι θεοὶ ἦσαν εἰσβολεῖς ἐκ Βορρᾶ. Ὁ Δρ Ρέντελ Χάρρις ἐκφράζει ἐν πάσῃ σοβαρότητι τὴν γνώμην ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἦλθε κατ' εὐθεῖαν ἐκ βορειοδυσμῶν, ὅπου αἱ Τευτονικαὶ γλῶσσαι ἀποκαλοῦν τὸν ἀγαπημένον των καρπὸν Apple (μῆλον). Οἱ Ὁμηρικοὶ ἥρωες ἐξαιρέσει τοῦ Ὀδυσσέως ἔχουν ὅλοι ξανθὰ μαλλιά. Ἀσφαλῶς θὰ ἦσαν λίαν πρόσφατοι εἰσβολεῖς ἐκ Βορρᾶ. Ὁ Ριτζουαίη ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἦτο συμπατριώτης του—Ἰρλανδός. Οἱ Βόρειοι αὐτοὶ ἦσαν ἀναμφιβόλως πιὸ μεγαλόσωμοι ἀπὸ τὸν πληθυσμὸν, τὸν ὁποῖον εὗρῆκαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς νήσους, διότι τά ξίφη τὰ ὁποῖα ὁ σὲρ Ἄρθουρ Ἔβανς ἐξέσκαψεν εἰς τὴν Κνωσσὸν τῆς Κρήτης ἔχουν τόσον μικρὰς λαβάς, ὥστε τὸ χέρι ἑνὸς συνήθους ἀνδρὸς τοῦ Βορρᾶ μόνον μὲ τρία δάκτυλα ἠμπορεῖ νὰ τὸ πιάσῃ.

«Εἰς τὶ ὀφείλουν οἱ Ἕλληνες τὴν ἀσυνήθη ὠμορφιάν των; Τὰ ἀγάλματά των ἦσαν βεβαίως ἐξιδανικευμένα, ἀλλὰ εἶχαν μοντέλα, τὰ ὁποῖα ὁ σύγχρονος καλλιτέχνης δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ, εἴτε εἰς τὴν χώραν του, εἴτε ἀλλοῦ. Τὰ ἀγάλματα ποὺ ἔχομεν εἰς τὰ μουσεῖα μας εἶνε σχεδὸν ὅλα ρωμαϊκὰ ἀντίγραφα· ὅταν βλέπομεν τὴν πραγματικὴν ἑλληνικὴν ἐργασίαν, ὅπως τὰ χάλκινα ἔργα τοῦ Μουσείου τῶν Ἀθηνῶν, τὰ ὁποῖα ἠλιεύθησαν τελευταίως ἀπὸ τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, ὁ καθένας ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ τὴν διαφορὰν. Εἶνε ἢ ἐντέλεια, ἀνυπέρβλητος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὰ μοντέλα θὰ ἦσαν ὅ,τι ὁ Μάϋρς ἀποκαλεῖ μιγάδας ὅπως σχεδὸν ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἕλληνες. Ἀμφιβάλλω ἐὰν μία ἀνάμιξις τύπων εἶνε τόσον ἐπιζημία, διὰ τὴν ὠμορφιάν των ὅσον ἐνίοτε ὑποτίθεται. Σήμερον δὲν ὑπάρχουν πουθενὰ ὡραιότερα κορίτσια ἀπὸ τὰς Ἀμερικανίδας, ὅταν δὲν καταστρέφουν τὴν ἐμφάνισίν των μὲ βαψίματα καὶ ποῦδρες καὶ φρικτὰ κοκκάλινα γυαλιά. Ἀλλὰ τέσσαρες τοὐλάχιστον ἐθνότητες συναπαρτίζουν τὸν συνήθη Ἀμερικανόν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦσαν πράγματι ὡραῖοι ὅσον φαντασθῶμεθα ὅτι ἦσαν, βαθμηδὸν ὅμως ἔπαυσαν νὰ εἶνε κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν κατάκτησιν.

Τὰ Ἑλληνικὰ νησιὰ

«Ἐταξείδευσα εἰς τὰ ἑλληνικὰ νησιὰ πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν· ἡ ὠμορφιὰ τῆς Μεσογείου εἶνε ἀπερίγραπτος. Δὲν ὑπάρχει χρῶμα τόσον εὐχάριστον εἰς τὸ μάτι ὅσον τὸ πλούσιον βαθυγάλανον, τὰ δὲ νησιά, μερικὰ ἀνυψούμενα, ὅπως ἡ Σαμοθράκη, εἰς μεγαλειώδη πυραμίδα, καὶ ἄλλα, ὅπως λέγει ὁ Ὅμηρος «ὁμοιάζοντα πρὸς ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ ηὐρύοντος πόντου, εἶνε θέα ἀλησμόνητος. Δὲν ἐρωτῶμεν τὶ δουλειὰ ἔχει ἐκεῖ πέρα ἡ θάλασσα. Ἀλλὰ τὸ ἐρώτημα θὰ ἦτο φυσικὸν, διότι εὑρισκόμεθα πρὸ μιᾶς καναποντισμένης ὀροσειρᾶς.

«Τὰ νησιὰ εἶνε ἁπλῶς τὰ ὑψηλότερα βουνὰ καὶ δὲν φαίνονται περισσότερον κατοικήσιμα ἀπὸ τὰς Ἄλπεις. Ἡ πανταχοῦ παροῦσα θάλασσα εἰσέρρευσε καὶ κατέκλυσε τὰς μικρὰς ποταμοβρέκτους κοιλάδας, ἐξαιρέσει ὀλίγων σημείων, ὅπου ἡ βροχὴ παρέσυρε τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὶς βουνοπλαγιὲς καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς χωρικοὺς ὀλίγα στρέμματα ἀσταθοῦς χώματος.

«Εἶνε δύσκολον νὰ μαντεύσῃ κανεὶς πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ζοῦν καὶ συντηροῦν τὰς πολυμελεῖς οἰκογενείας των μὲ μόνην ἔστω τροφὴν τὸν ἄρτον, τὸ ἐλαιόλαδον, τὰ φροῦτα καὶ τὸν τυρόν. Φαίνονται ἀρκετὰ ὑγιεῖς καὶ εἶναι θαυμαστὸν νὰ ἴδῃ κανεὶς πῶς τὰ πλήθη τῶν προσφύγων ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας ἐγκατεστάθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς εὐρωπαϊκῆς Ἑλλάδος».

Τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ ἄρθρου τοῦ αἰδεσιμωτάτου Ἴνγκ, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ τὸν θερμὸν φιλελληνισμὸν του, εἶνε τὸ συγκινητικώτερον.

«Διότι—γράφει—τὰ σπίτια τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων δὲν ἦσαν ὅλα εἰς τόπους ὅπου ἡ φύσις ἦτο γλίσχρος. Ἐπώκησαν τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἡρόδοτος λέγει: «Ἔχουν κτίσει τὰς πόλεις των εἰς τὸ ὡραιότερον μέρος τοῦ γνωστοῦ κόσμου, ὑπὸ ἔποψιν κλίματος καὶ εὐκρασίας. Διότι οὔτε τὰ ὑψώματα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οὔτε αἱ πρὸς τὴν θάλασαν γαῖαι ἠμποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὴν Ἰωνίαν». Ἐκεῖ ἦτο τὸ λίκνον τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας. ἐκεῖ, ἴσως, τὸ λίκνον τῆς ἐπικῆς ποιήσεως· ἐκεῖ ἔζησεν ὁ Ἡρόδοτος. ὁ πατὴρ τῆς Ἱστορίας. Ἐπὶ τρεῖς χιλιάδας ἔτη ἡ Ἰωνία ἦτο ἑλληνικὴ· αἱ ἑπτὰ ἐκκλησίαι τοῦ Ἰωάννου ἦσαν ὅλαι εἰς αὐτὴν τὴν περιοχήν.

«Καὶ τώρα, ἐνῷ τὰ ἔθνη τῆς Δύσεως ἐθεώντο καὶ οὐδὲν ἔπραττον, οἱ Τοῦρκοι, ἐξωλόθρευσαν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ μέγα μέρος τῶν κατοίκων εἰς τὰς χώρας, τὰς ὁποίας οἱ Ἕλληνες εἶχαν περιβάλει μὲ ἀκατάλυτον φήμην.

«Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἡ ἑλληνικὴ παροικία ἐν Ἀγγλίᾳ παρέθηκε γεῦμα εἰς ἀνάμνησιν τῆς ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου, τοῦ λυπηροῦ συμβάντος», ὅπως οἱ διπλωμάται μας ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ ἀποκαλέσουν, τῆς κατὰ θάλασσαν συρράξεως, ἡ ὁποία ἠλευθέρωσε τὴν Ἑλλάδα καὶ μετέβαλε τὰς Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν τότε ρυπαρὸν χωρίον τοῦ πασαλικίου τῆς Εὐβοίας, εἰς τὴν σημερινὴν ἀκμάζουσαν πόλιν μὲ ἕνα σχεδὸν ἑκατομμύριον κατοίκων.

«Τὸ Φόρεϊν Ὄφφις παρέσχε τὴν συγκατάθεσίν του δι' αὐτὸ τὸ γεῦμα μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι οὐδὲν θὰ ἐλέγετο τὸ ὁποῖον θὰ ἔθιγε τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἀδελφοῦ Τούρκου... Ἀλλ' ἐγώ, εἷς ἐκ τῶν ὁμιλητῶν, δὲν εἶχα προειδοποιηθῆ, καὶ ἀφῆκα τὴν γλῶσσαν μου ἐλευθέραν, πρὸς μεγίστην ἀπόλαυσιν τῶν φιλοξενούντων με. Ὁ λόγος μου ἐδημοσιεύθη πλήρως εἰς τὴν Ἀνατολήν, μετ' ὀλίγον δὲ ἔλαβον ἓν πεφωτισμένον ἔγγραφον ἐκ μέρους τῶν προσφυγικῶν ἐπιτροπῶν, συντεταγμένον εἰς τὴν νεωτέραν ἑλληνικήν, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ εὐγνωμονοῦντες πρόσφυγες ἔλεγαν ὅτι τὸ ἔνδοξον ὄνομα «Ἴνκυς (τὸ ὄνομά μου εἶνε κάπως δύσκολον νὰ μεταφρασθῇ ἑλληνιστί) θὰ ἐνεγράφετο χρυσοῖς γράμμασι πλησίον τῶν ὀνομάτων τοῦ Βύρωνος, τοῦ Κοδρικτῶνος καὶ τοῦ Γλάδστωνος!

«Τὸ ἔγγραφον αὐτὸ εἶναι φυσικὰ ἓν ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα ἀποκτήματά μου ἐγὼ δὲ ἐζύγισα κάθε λέξιν ποὺ εἶπα εἰς τὴν ὁμιλίαν μου».

ΤΟΥ ΠΡ. ΔΕ ΜΙΖΡΑΙΜ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Περιπάτει, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος Ἀσσουέρος (θεράπων τοῦ Καϊάφα), εἰς τὸν Μάρτυρα τῆς Ἀγάπης, καὶ τῆς Ἀληθείας, φέροντα βαρέως τὸν σταυρόν του, καὶ βαίνοντα εἰς τὸν Γολγοθᾶν.

Περιπάτει, τῷ ἀπήντησε ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, ἕως ὅτου ἐπανέλθω ἐνταῦθα, καὶ σοὶ εἴπω, ἀναπαύθητι.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Ἀσσουέρος, ἀκαταπαύστως κάμνει τὸν γῦρον τοῦ κόσμου, καὶ κατ' ἔτος περὶ τὸ Πάσχα. (τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς σταυρώσεως τοῦ Μεσσίου) ἐπανέρχεται εἰς τὸν κατηραμένον οἶκον, διὰ νὰ ἴδῃ, ἐὰν θὰ συναντήσῃ τὸν Ἰησοῦν.

Ἀενάως περιπατεῖ, βαδίζει, τέλος βραδέως, φθάνει ἀσθμαίνων, ἕτοιμος νὰ ἐκπνεύσῃ ἐκ τοῦ κόπου καὶ, τέλος οὐδένα ἐπανευρίσκει.

Τότε, ἀνυψοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπει εἰς τὸν οὐρανὸν μίαν χεῖρα, πάντοτε ἀκίνητον, ἡ ὁποία τοῦ δεικνύει τὴν δύσιν.

Περιπάτει. φωνάζει πρὸς αὐτὸν μία φωνή, ἡ ὁποία φαίνεται νὰ εἶναι ἡ αἰωνία ἠχὼ τῆς ἰδικῆς του, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἁμαρτήματος καὶ τότε ὁ γέρων Ἀσσουέρος, κύπτει τὴν κεφαλήν.

Ὁ λυγμὸς τῆς σωτηρίας, ὅστις ἐκπλήρου τὴν καρδίαν του. τὸν πνίγει. Θέλει νὰ κλαύσῃ, ἀλλὰ τὰ δάκρυα. δὲν ῥέουσι.

Ἀπηλπισμένος, τέλος, ἐπαναρχίζει τὸ αἰώνιόν του ταξείδιον.

Ὅταν τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐκυρίευσαν οἱ Σταυροφόροι, ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, ἤκουσε νὰ λέγουν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ὄρους. Φθάσας ἐκει, εὗρεν ἕνα μόνον ἱερέα, περιστοιχούμενον ἀπὸ στρατιώτας.

Ἕνας ἑβραῖος! ἀνεφώνησαν μερικοὶ μὲ τὰς χεῖρας αἱμοφύρτους,...καὶ οἱ στρατιῶται τῷ εἶπον, περιπάτει, κτυπῶντας νὸν γέροντα καὶ κεντῶντες αὐτὸν διὰ τῆς λόγχης των.

Ὁ Ἀσσουέρος κινήσας τὴν κεφαλὴν ἐπανήρχισε τὸν δρόμον του, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀναθεμάτων τοῦ ὄχλου.

Ἀλλοίμονον, ἐψιθύρισεν, ὁ Σταυρὸς δὲν δύναται ἀκόμη νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἀφοῦ δὲν ἐδιδάχθησαν ἀκόμη τὴν συγχώρησιν οἱ ὑπερασπισταί του.

Ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τὸν λατρεύουν. μόνον ὡς ὄργανον καταδίκης καὶ ὡς ἀνάμνησιν ἐκδικήσεως.

Ὁποῖος παραλογισμὸς· θέλουν νὰ ἐκδικήσουν Ἐκεῖνον, ὅστις τοὺς ἔσωζε, συγχωρῶν καὶ θυσιαζόμενος, καὶ δέν αἰσθάνονται. ὅτι καταδικάζουν αὐτοὶ ἑαυτοὺς, ζητοῦντες νὰ ἐκμηδενίσωσι τὴν συγχώρησιν τοῦ θεανθρώπου.

Ἀγνοοῦσιν, ὅτι ἡ παρ' αὐτῶν ἀσκουμένη καταδίωξις, ἀποτελεῖ ἀπάρνησιν τῶν μαρτύρων καὶ ἀθώωσιν τῶν δημίων των.

Διὰ τοῦτο, ὁπόταν ὁ Ἀσσουέρος συνήντησε τοὺς Ἑβραίους, καταδιωκομένους, τοὺς παρώτρυνεν νὰ ἀποθάνωσι μᾶλλον ἢ νὰ ἀπαρνηθῶσι τὰς δοξασίας τῶν πατέρων των καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, μὲ τὴν αἰωνίαν ῥάβδον του ἀνὰ χεῖρας καὶ μὲ τὴν λευκὴν του κόμην καὶ γενειάδα κυματιζούσας εἰς τὸν ἀέρα, τοὺς ὡδήγει ἀπὸ ἐξορίας εἰς ἐξορίαν..καὶ ἐν τούτοις κάλλιον παντὸς ἤννοει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους·

Ἀργότερον, εἶδεν τὸν Σταυρὸν πίπτοντα καὶ ἀνορθούμενα τὰ ἰκριώματα τῆς τρομερᾶς ἐπαναστάσεως, ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς ἁγίας λαιμητόμου, οὐδόλως δὲ ἐξεπλάγη.

Μήπως οἱ ἱεροεξεταστὰι δὲν εἶχον πρὸ πολλοῦ ἐγκαινιάσει τὰς τελετὰς τοῦ ἁγίου καὶ φρικώδους θανάτου διὰ τῶν μαρτυρικῶν βασανιστηρίων, ἐν ὀνόματι τοῦ Ἐσταυρωμένου, καὶ ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ συμβόλου τοῦ Σταυροῦ;

Ἡ λατρεία ἦτο ἡ ἰδία, μόνον ὁ βωμὸς ἤλλαξεν.

Καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὠμίλουν ἀκόμη περὶ ἀνθρωπότητος καὶ προόδου,

Δυστυχῶς, αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Ὁ πέλεκυς εἶναι ἀποστολικώτερος ἢ ὅσον ὁ αἱμόφυρτος τοῦ Γολγοθᾶ.

Εἶδε κατόπιν ἐπανερχομένας τὰς παταγούρεις τοῦ Χρυσοῦ Μόσχου, πρὸ πολλοῦ δὲ γνωρίζων πῶς καταλήγουσι τοιαῦτα ὄργια, ἀπαντῶν δὲ ὅταν τὸν ἠρώτων τί κάμνει τὴν ὥραν αὐτὴν ὁ «Υἱὸς τοῦ Ἰωσὴφ», ἔλεγεν, κινῶν τὴν κεφαλὴν: «Κατασκευάζει φέρετρον».

Τοῦτο δὲ, διότι ἠσθάνετο, ὅτι ὁ καιρὸς πλησιάζει καὶ ἡ πορεία του ἐφαίνετο βραδύνουσα δίλγον.

Παρακολουθεῖ τοὺς αἰῶνας διερχομένου καὶ τὰ γεγονότα, ἐφορμῶντα κατ' ἀλλήλων.

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ διάδοχος τοῦ Πέτρου ἀπεμακρύνθη τοῦ θρόνου του, διότι ἐστηρίχθη ἐπὶ σκήπτρου καὶ ἐξῆλθεν τῆς αἰωνίας πόλεως, ἐξόριστος καὶ αὐτὸς, ὁ Ἀσσουέρος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἔρημόν του μέγαρον, ἐκάθισε ἐπὶ τῆς ἕδρας τῶν Ποντιφήκων, ἀκούμβησε τὴν κεκοσπιακυῖαν κεφαλήν του ἐπὶ τῆς χειρός του καὶ ἐφαίνενο κοιμώμενος πρὸς στιγμήν.

Ἐπανεῖδε κατ' ὄναρ τὴν πεδιάδα τῆς Ἱερουσαλὴμ. μὲ τὴν ἀρχικὴν γονιμότητα τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας καὶ τὰς κοιλάδας πλήρεις ῥόδων καὶ ἀνθέων.

Ἀναρίθμητον πλῆθος ἐκάλυπτε τὸ ὄρος Μορία, πλῆθος ἀποτελούμενον ἐξ ὅλων τῶν λαῶν καὶ φυλῶν τῆς γῆς. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἱεροῦ ὄρους ἀνυψοῦτο ἀπέραντος βωμός.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ βωμοῦ ὑψοῦτο μέχρι τῶν νεφῶν γιγάντιον κηροπήγιον χρυσοῦν, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου παρίστατο ἥλιος, ἀκτινοβόλος, ἔχων ἐν τῷ κέντρῳ τὸ ἔμβλημα τῆς εὐχαριστίας, δηλαδὴ, τὴν ἱερὰν σύνθεσιν τῆς θυσίας καὶ τῆς ἀγάπης, σύμβολον τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης ἑνώσεως καὶ τῆς Παγκοσμίου Κοινωνίας. Ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ, ἵστατο γέρων τις κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἄρτον, καὶ διὰ τῆς ἑταίρας κύλικα.

Αἴφνης ἠκούσθη οὐρανία μουσικὴ ἁρμονία καὶ ἐκ τοῦ μετώπου πασῶν τῶν φαλαγγῶν ὑψώθησαν νέφη θυμιάματος.

Αἴφνης, ἄνδρες. περιλάμπρως ἐνδεδυμένοι ἔφεραν τράπεζαν κεκαλυμμένην διὰ λευκοῦ πανίου.

Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἔφερε τὸ ἔνδυματοῦ Ὑπάτου Ποντίφηκος, τοῦ Νέου Νόμου, ὁ δεύτερος, τὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἱμάν, ὁ τρίτος τὸ τοῦ Ἀρχιερέως, τοῦ Παλαιοῦ Νόμου καὶ ὁ τέταρτος τὸ τοῦ Μεγάλου Δαμὰ καὶ ἅπαντες ὁμοῦ, συνελειτούργουν, ἀγαπώμενοι ὡς ἀδελφοί.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτο ἀκριβῶς ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ Χριστὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τάφου,—ἐπέτειος τῆς ὁποίας, οὐδεμία ὑπῆρξεν λαμπροτέρα.

Ἡ θεία ἁρμονία ἔπαυσεν, ἡ σιωπὴ ἐπεξετάθη καθ' ὅλον τὸν ὄχλον καὶ ὅλων τὰ ὄμματα ἐστράφησαν πρὸς δυσμὰς.

Τότε εἶδον πάντες, ἐμφανιζόμενον ἕτερον γέροντα, τοῦ ὁποίου ἡ κόμη καὶ ἡ γενειὰς ἐκάλυπτον τὸ στῆθος καὶ τοὺς ὤμους. Ἔρριψε κατὰ γῆς τὴν ταξειδιωτικὴν του ῥάβδον, ἀνορθωθεὶς, ἀνεστέναξεν καὶ ἐδέχθη νὰ τὸν ἐνδύσωσι μὲ λευκὴν ἐσθῆτα. Κατόπιν, ἀνυψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἔνδακρυς, ἀνεφώνησε, παρατηρῶ τὴν θείαν εὐχαριστησιν: Αὐτὸς εἶνε».

Παρατηρήσας τὸν Ἀρχιερέα, ὅστις τῇ ἐκλογῇ πάντων ἐτέλει τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν ἱερουργίαν τοῦ Παγκοσμίου Ποιτίφηκος, ἀνέκραξεν, «Ἐκεῖνος εἶναι».

Κατόπιν παρατηρήσας τὸν σύννουν καὶ σιωπηλὸν ὄχλον ἐξέτεινε τὰς χεῖρας, ὥσεὶ ζητῶν συγχώρησιν, εἶπὼν ἀκόμη : «Οὗτος ἐστὶν, ὁ ζῶν ἐν πάσι πενταχοῦ καὶ πάντοτε».

Τότε ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ λαοῦ κατῆλθεν ἐκ τοῦ βωμοῦ, κατέθεσεν ἐπὶ καθίσματος τὸν κύλικα καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν γέροντα εἶπεν «Ἀσσουέρε. ἀναπαύθητι».

Μετὰ ταῦτα πάντες οἱ Ποντίφηκες προσῆλθον μετὰ τὸν Θυσιαστὴν τῆς παγκοσμίου Ἑνώσεως, νὰ δώσωσι τὸν ἀσπασμὸν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, εἰς τὸν φιλιωθέντα ἐπάρατον, συγκοινωνήσαντες μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἀσσουέρος τότε ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀναγεννηθέντα ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο αὐτὸς ὁ Χριστὸς καὶ κόπτων τοὺς πληθύνοντας ἄρτους, ἐπὶ τῆς ἱερᾶς τραπέζης, διένειμεν εἰς τὰ πλήθη.

Οὕτω, ἔλῃξεν ἡ ὀπτασία τοῦ περιπλανωμένου Ἰουδαίου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κραυγαὶ καὶ κλαγγαὶ ὅπλων, ἀφύπισαν τὸν Ἀσσουέρον, διότι ἐλησταεύετο ἡ ἱερὰ πόλις. Ὁ Ἀσσουέρος ἐξῆλθε δρομαίως ἐκ τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου μεγάρου, τὸ ὁποῖον ἐτσαλαντεύετο ἐπὶ ἡμιηνεωγμένων τάφων καὶ ἐπανήρχισε τὴν πορείαν του, ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου, τὸν ὁποῖον, ἴσως, μετά τινα χρόνον δὲν θὰ ἐπαναρχίσῃ πλέον.

Μὴ τὸν οἰκτείρετε σεῖς πάντες, ὅσοι τὸν συναντᾶτε κυρτωμένον, ἀσθμαίνοντα καὶ σκονισμένον, διότι εἶναι εὐτυχέστερος ὅλων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός μας καὶ τοῦ κόσμου τούτου διότι γνωρίζει ποῦ πηγαίνει.

Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Σταυρὸν θὰ τῷ εἴπῃ ὁ Ἀσσουέρος, σπογγίζων τὸ τελευταῖον του δάκρυ :

«Σὲ γνωρίζω πρὸ εἴκοσι αἰώνων, διότι σὲ εἶδον φερόμενον ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὅστις κατέπιπτεν ὑπὸ τὸ βάρος σου.

Κινήσας τὴν κεφαλὴν,σὲ ἐβλασφήμησα τότε,διότι δὲν εἶχον ἀκόμη μυηθῇ εἰς τὴν κατάρρηγ. Ἐχρειάζετο, διὰ τὴν φυγήν μου τὸ ἀνάθεμα τοῦ κόσμου, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν θεότητα τοῦ ἐπαράτου.

Διὰ τοῦτο ὑπέφερα μὲ καρτερίαν εἴκοσι αἰῶνις ἱλασμοῦ ζῶν καὶ ὑποφέρων πάντοτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν γενεῶν, αἵτινες ἀπέθνησκον τριγύρω μου, παρευρισκόμενος εἰς τὴν ἀγωνίαν τῶν κρατῶν καὶ διερχόμενος ἐν τῷ μέσω ὅλων τῶν ἐρειπίων παρειήρουν πάντοτε κατὰ στενοχωρίας, μήπως ἀνετράπης καὶ κατόπιν ὅλων τῶν σπασμῶν τοῦ κόσμου τούτου, σὲ ἔβλεπον πάντοτε ὄρθιον, ἀλλὰ δὲν σὲ πλησίαζον, διότι οἱ κραταιοὶ τῆς γῆς σὲ εἶχον βεβηλώσει,ἀκόμη, μεταχειρισθέντες σε, ὡς ἰκρίωμα τῆς ἁγίας ἐλευθερίας. Δὲν σὲ ἐπλησίαζον, διότι παρέδωσαν εἰς τὴν πυρὰν τοὺς ἀδελφούς μου πρὸ τῆς εἰκόνος σου.

Δὲν σὲ ἐπλησίαζον τέλος, διότι, ἐνῷ σὺ δὲν ὠμίλεις, οἱ ψευδεῖς λειτουργοὶ τοῦ οὐρανοῦ ὠμίλουν ἐπ' ὀνόματί σου, περὶ κολασμοῦ καὶ ἐκδικήσεως. ἐνῷ ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ἀκούω εἰμὴ λόγους ἐλέους καὶ ἀγάπης. Διὰ τοῦτο, μόλις ἡ φωνή σου ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτά μου, ἠσθάνθην τὴν καρδίαν μου ἠλλαγμένην, καὶ τὴν συνείδησίν μου ἀναπαυομένην.

Εὐλογημένη, ἔστω ἡ σωτήριος στιγμὴ, ἡ ὁποία μὲ ἐπανέφερεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σταυροῦ.

Τότε, θύρα φωτοβόλος θ' ἀνοίξῃ εἰς τὸν οὐρανὸν, τῆς ὁποίας τὸ κατώφλιον θὰ εἶναι ὁ Γολγοθᾶς. Ἐνώπιον τῆς θύρας ταύτης, ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἴδῃ μετ' ἐκπλήξεως τὸν ἀκτινοβόλον Σταυρὸν, φιλαττόμενον ὑπὸ τοῦ περιπλανομένου Ἰουδαίου καὶ ὑπὸ τῆς σφιγγός, ἡ ὁποία θὰ μεταμορφωθῇ, ὀπαντῶσα καὶ αὐτὴ εἰς τὸν σταυρόν.

«Ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ὑπέρτατον ὄν, τὸ ὁποῖον διατηρεῖ τὴν τάξιν καὶἁρμονίαν, θριαμβεύων τοῦ κακοῦ,διὰ τῆς δοκιμασίας τῶν τέκνων του, ἐπιτρέπων τὴν λύπην, ὡς κατέχων τὸ αἰώνιον φάρμακον.

Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ὑπάρχων καὶ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τὸ κακὸν οὐκ ὑφίσταται.»

Μετὰ ταῦτα ὁ σταυρὸς θ' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ αἴνιγμα τῆς σφιγγός : «Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅστις γίνεται ἀθάνατος, ἀποθνήσκων καὶ ὁ ὁποῖος λυτρώνει δι' ἀγάπης λογικῆς καὶ νικηφόρου, κατὰ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ θανάνου. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ὀφείλει ν' ἀγαπᾶ διὰ νὰ ζήσῃ καὶ ὁ ὁποῖος δὲν δύναται ν' ἀγαπήσῃ ἄνευ ἐλευθερίας καθ' ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ὁ ἄνθρωπος ἐξελθὼν τῶν χειρῶν τοῦ Θεοῦ, εἶναι εἴλως τῶν ἀναγκῶν του, ὅσον καὶ τῆς ἀμαθείας του. Δέον ν' ἀπολευθερωθῇ τούτων διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐργασίας.

Ὅθεν οἱ ἀγαπῶντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ φῶς, ἃς ἐρευνῶσι τὰ μυστήρια τῆς φύσεως καὶ τὰ θαυμάσια αὐτῆς, ἀγαπῶντες τὸ Καλὸν καὶ τὸ Δίκαιον, εὐλογοῦντες καθ' ἑκάστην μεθ' ἡμῶν τὸν ὑπέροχον Κύριον τοῦ Σύμπαντος. τοῦ ὁποίου ἡ Θεία Βουλὴ συγκρατεῖ καὶ διατηρεῖ μὲ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν τάξιν καὶ ἁρμονίαν, ἥτις ἐπιβάλλει τὸ ἡμέτερον Σέβας καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην. ἠμῶν ; «Οἱ ἔχοντες ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτωσαν». Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὑπεράνω πασῶν τῶν γνωμῶν καὶ μερίδων. Ἡ ἀλήθεια, ὡς ἥλιος λάμπει παρὰ τὴν γνώμην τῶν τυφλῶν.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΥΒΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ

(Ὁ Ὑμβρίας ἐγεννήθη εἰς τὴν ἱστορικὴν μεγαλόνησον Κρήτην, ἡ ἀκριβὴς χρονολογία τῆς ἀκμῆς του δὲν ἔχει ἐπακριβῶς καθορισθῆ. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου μας κ. Σ. Μενάρδος, λέγειότι «εἰκάζεται ὡς σύγχρονος τοῦ Ἀλκᾶνος (600 π. Χ.). Ἀπὸ τὰ ἔργα του τὸ κατωτέρω εἶνε τὸ μόνον σωζόμενον σχόλιόν του, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ τὴν διάλεκτον τῆς πατρίδος του ἐκφράζει τὴν Κρητικὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ὅπλα· Ὁ Ὑμβρίας προφανῶς τραγουδεῖ καὶ χορεύει ἔνοπλος κτυπῶν τὸ δόρυ του καὶ τὴν μικρὰν ἀσπίδα).

ΚΡΗΤΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ ΘΟΥΡΙΟΝ

Ἔχω τὸ τόξο ἀνδρεία μου καὶ πλοῦτο τὸ κοντάρι
στὰ στεῆθη μου καὶ τὰ τριχωτὰ
καρδιᾶ ἠρωϊκὴ σκιρτᾶ
καὶ ἔχει τοῦ κυπαρησσιοῦ τὸ σῶμα μου χάρι.
Σκάφτω ἀκούραστος τὴ γῆ καὶ σπέρνω καὶ θερίζω
τ' ἀμπέλι μου καλλιεργῶ
κι' ἀπ' τά σταφύλια ποὺ τρυγῶ
μὲ τὸ γλυκό τους τὸ κρασὶ τὰ χείλη μου δροσίζω.
Οἱ δοῦλοι ἄρχονται μὲ λὲν κι' ἀφέντη των οἱ ἄλλοι
γιατὶ μοῦ δίδουν ἄρχοντιὰ
τοῦ σώματος ἡ λεβεντιά,
τὸ θάρρος μου τ' ἀκράτητο, καὶ τῆς ψυχῆς τὰ κάλλη.
Ἀπ' ὅπου λείπει τὸ σπαθὶ, τὸ τόξο κι' ἡ ἀσπίδα
ριζώνει ἡ σκλαβιὰ ἐκεῖ
φόβος καὶ θλίψις κατοικεῖ
εἰς τῶν ἀνθρώπων τὶς καρδιὲς, σ' ἐκείνη τὴν πατδίδα.
Ὅμως ἐγὼ ὅπου βρεθῶ καὶ στρέψουν νὰ μὲ δοῦνε
μὲ τὴν ἀσπίδα ποὺ κρατῶ
καὶ τὸ κοντάρι μου αὐτό
μὲ σέβονται σὰν βασιλὴ κι' ὅλη μὲ προσκυνοῦνε.

ΤΟ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΑΥΜΑ,,

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

IIII

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γέμισε τὰ ἔργα του μὲ συγκρούσεις πνευματικῶν δυνάμεων καὶ ἀντιθέσεις χαρακτήρων. Ἡ Ἀντιγόνη ἀναδείχνεται περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀντίθεση τῆς Ἰσμήνης, κι' ἡ τρμφερὴ κι' ἀδύνατη Χρυσόθεμις, κάνει πιὸ φανερὴ, τὴ σκληρότητα καὶ τὴ δύναμη τῆς Ἠλέκτρας. Ὅσο ὁ Ὀδυσσέας εἶναι πονηρὸς στὸν «Φιλοκτήτη» τόσο ὁ «Νεοπτόλεμος» εἶναι ἁπλὸς καὶ χρηστός.

Ἡ τρυφερὴ κι' ἀφοσιωμένη Τέκμησα, χύνει περισσότερο φῶς καὶ δυναμώνει τὶς γραμμὲς στὸ πορτραῖτο τοῦ ἰσχυρογνώμονος κι' ἀλύγιστου Αἴαντα.

Στὸ σχέδιο καὶ στὴ κλασσικὴ μορφὴ ἦταν μοναδικός. —Διέγραφε αὐστηρὸ σχέδιο κι' ἡ λεπτομέρειες εἶχαν αὐστηρὴ κανονικότητα...Ὁ κύριος σκοπὸς τῆς τραγωδίας ἡ ψυχικὴ κάθαρσις «δι' ἐλέου καὶ φόβου» ἐπιτυγχάνεται τελείως. Βέβαια δυστυχία θάνατος καὶ θρῆνος ἦταν ἀνέκαθεν τὸ θέμα τῆς τραγωδίας—Μὰ αὐτὴ ἔχει ὑψώσει τὸν τραγικὸ τόνο εἰς τὸν nonplousuelta μὲ τὶς ὑπέροχες μεταπτώσεις στὴν τύχη τῶν ἡρώων, τὶς λεγόμενες «περιπέτειες». Ἡ ψυχικὴ κατάστασις εἶναι διαρκῶς μετέωρος κι' ὁ ἀκροατὴς τρέμει διαρκῶς μὲ τὴν τύχη τῶν ἡρώων. Συγκρατεῖ μέσ' τὰ γερὰ δάχτυλά του σφιχτὰ τὸ θέμα τῶν ἄλλωστε τόσων περιπλόκων καὶ γεμάτων περιπετειῶν, ἔργων του, πλουταίνει χαριέστατα τὸ μῦθο, χωρὶς νὰ τοῦ ξεφεύγει τὸ θέμα σὰν τὸ Εὐρυπίδη, οὔτε νὰ χάνεται μέσα σ' ἀπέραντα κι' ἀδιάλυτα μυθικὰ νεφελώματα ὅπως ὁ Αἰσχύλος καὶ φέρνει τὴ λύση, πλοκὴ ἐπιτηδειότατη καὶ φυσικὴ πάλη τῶν χαρακτήρων ποὺ καταλήγει στὴ δραματικὴ κάθαρση. Μεταχειρίζεται δεξιότατα τὴν τραγικὴ εἰρωνεία, σέβεται τοὺς αἰωνίους νόμους τῆς τέχνης καὶ ἀναδείχνεται παντοῦ πρότυπο κλασσικῆς ἁρμονίας.

Ἀνάμεσα στοὺς ὅλους τοὺς ἥρωες, ἀνέδειξε ἐξαιρετικὰ καὶ γυναικείους τύπους. Στὸν Αἰσχύλο ἡ γυναῖκα ἦταν περιφρονημένη κι' ὁ ρόλος της μικρός.

Ὁ Σοφοκλῆς ἐξυψώνει τὴ γυναῖκα βάζοντάς την στὸ βάθρο μιᾶς Ἀντιγόνης καὶ δίνοντάς της τὴ δύναμη μιᾶς Ἠλέκτρας. Στολίζει τ' ἀλύγιστο κεφάλι της μὲ τὸ μαρτυρικὸ στεφάνι καὶ φέρνοντάς της ἀντιμέτωπη μὲ τὸν ἄνδρα καὶ βάζοντάς την θυσιάστη καὶ ὑπερασπιστὴ ἑνὸς ὑψηλοῦ «ἄγραφου νόμου», τὴν ἀνυψώνει στὴ φαντασία μας καὶ τὴν ἐπιβάλλει στὴν καρδιά μας..Κι' ὅμως οἱ γυναῖκες του δὲν εἶναι ὁλότελα γυναῖκες ἀληθινές. Ἔχουν κάτι ἀπὸ τὸν ἀνδρικὸ σκληρὸ χαρακτῆρα, περιφρονοῦν τὸν ἔρωτα μπροστὰ στὸ καθῆκον, καὶ δὲν φανεται νὰ νοιώθουν τὴ μητρότητα σάν γυναῖκες...Ἀργότερα ἡ δόξα αὐτὴ, νὰ περιγράψῃ ἀληθινὲς γυναῖκες ἐπιφυλλάσσεται κατὰ γνώμη τοῦ «μισογύνη» Εὐρυπίδη...

Ὅλο τὸ ἔργο του διαπνέεται ἀπὸ μιὰ ὁμηρικὴ μεγαλοπρέπεια ὁΟἰδίπους του στὴ δυστυχία θυμίζει πολὺ τὸν Πρίαμο τῆς Ἰλιάδος.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ;

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ

Ἡ γυμνασσιακὴ καὶ τὰ σπὸρ ἐν γένει εἶναι ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν ὑγείαν ὅταν ὁ γυμναζόμενος δὲν εἶναι κατάλληλος διὰ τὸν ἀθλητισμόν. Ὅπως ὑπάρχουν νέοι κατάλληλοι ἢ ἀκατάλληλοι διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, οὕτω ὑπάρχουν καὶ νέοι κατάλληλοι ἢ ἀκατάλληλοι διά τὴν γυμναστικὴν τὸν ἀθλητισμὸν καὶ ἐν γένει διὰ πᾶσαν ἔντονον ἀθλητικὴν προσπάθειαν.

Τὴν γνώμην αὐτὴν ὑποστηρίζει σήμερον ἕνας Γάλλος Ἰατρός, ἄλλοτε ἀθλητής, ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς Γαλλίας καὶ πρωταθλητὴς τοῦ δρόμου 400 μέτρων, διακριθεὶς εἰς τοὺς Ὀλ. ἀγῶνας τοῦ 1906, ὁ κ. Μπιλὸν ντὲ Κοτώ. Ἡ ἀθλητικὴ προσπάθεια ἐκθέτει εἰς κίνδυνον ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι ἀκατάλληλος διὰ τὴν γυμναστικήν, προσθέτει ὁ ἰατρο-ἀθλητής, ὁ ὁποῖος προτείνει τὴν ἰατρικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ἀθλητῶν, ὅπως γίνεται καὶ ἡ ἰατρικὴ ἐπιθεώρησις τῶν κληρωτῶν πρὸ τῆς κατατάξεώς των εἰς τὸ στράτευμα. Ὑπάρχουν πολλοὶ νέοι, οἱ ὁποῖοι προσωρινῶς μόνον θεωροῦνται ἀνίκανοι διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Κατόπιν ὅμως στρατολογοῦνται ὡς ἱκανοί. ἐκλείψαντος τοῦ ἐμποδίου, τὸ ὁποῖον προσωρινῶς ἐπέβαλε τὴν μὴ στρατολόγησίν των. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς πολλοὺς νέους προκειμένου νά προσληφθοῦν εἰς τὰ γυμναστήρια. Ἐὰν ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἠμποροῦν νὰ γυμνασθοῦν, βρυδύτερον θὰ εἶναι ἱκανοὶ διά νὰ γίνουν, ἴσως τέλειοι ἀθληταί. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώπει, ἐὰν δηλαδὴ οἱ νέοι αὐτοὶ ἐπιδοθοῦν εἰς τὸν ἀθλητισμόν, ἐνῷ εἶναι ἀνίκανοι διὰ πᾶσαν ἀθλητικὴν προσπάθειαν, ὄχι μόνον δὲν θὰ γίνουν ποτὲ ἀθληταί, ἀλλὰ κινδυνεύουν νὰ χάσουν καὶ τὴν ὑγείαν των.

Ἐν πρώτοις οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὸν ἀθλητισμὸν μικρὰ παιδία μὴ εἰσελθόντα ἀκόμη εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν. Ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν ὅτι τὸ παιδίον ἀντέχει περισσότερον τοῦ ἐφήβου εἰς πᾶσαν ἀθλητικὴν προσπάθειαν. Δὲν κουράζεται τόσον γρήγορα, ὅσον ὁ ἔφηβος. Τὰ μικρὰ παιδία παίζουν ὁλοκλήρους ὥρας χωρὶς νὰ κουράζωνται. Καὶ ὅταν ἀκόμη κουρασθοῦν ἐννοοῦν νὰ παίζουν νὰ κινοῦνται. Εἰς αὐτὸ μάλιστα ὁ ἄνθρωπος, λέγει ὁ ἀθλητὴς ἀφθογγράφος, ὑστερεῖ τῶν ζώων κατὰ τοῦτο, ὅτι τὰ μικρὰτῶν ζώων ὅταν παίξουν ἐπὶ ἀρκετὰς ὥρας; δαιμονισμένα σταματοῦν κατάκοπα καὶ ἐξαπλοῦνται διὰ ν' ἀναπαυθοῦνι ἐνῷ εἰς τὸ παιδίον ἡ λογικὴ δὲν ἐπεμβαίνειδιὰ νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ νὰ σταματήσῃ. Εἰς τὸν ἀθλητισμὸν μάλιστα ἡ λογικὴ κοιμᾶται ἀκόμη βαθύτερον. Ὁ μικρὸς ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ πείσματοςτῆς μιμήσεως προσπαθεῖνὰφθάσῃ τὸν μεγάλον. Προσπαθεῖ νὰ γίνῃ, ὄχι πλέον ἀθλητής, ἀλλὰ πρωταθλητής, καὶ ἡ λογική του δὲν τοῦ λέγει ὅτι στερεῖται τῶν φυσικῶν δυνάμεων διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει. Συνεχίζων τὴν προσπάθειάν του συντρίβεται καὶ τὸ πρῶτον ὄργανον, τὸ ὁποῖον θὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς ὑπερβολικῆς, τῆς ὑπερφυσικῆς προσπαθείας εἶναι ἡ καρδία! Μετὰ τὴν καρδίαν προσβάλλονται τὰ ὀστᾶ καὶ τέλος καὶ αὐτὸ τὸ μυϊκὸν σύστημα. Τέλος τὸ παιδίον ἐπιδιδόμενον εἰς τὴν γυμναστικὴν πολὺ ἐνωρὶς χάνει τὸ βάρος του καὶ τὰς δυνάμεις του εἰς ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ ἀποκτήσῃ βάρος καὶ δυνάμεις.

Ἡ καρδία τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ τύχῃ ἰδιαιτέρας προσοχῆς. Ἀλλ' ἡ καρδία εἶναι συγχρόνως τὸ ὄργανον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑφίσταται περισσότερον τῶν ἄλλων τὰς συνεπείας τῆς γυμναστικῆς. Ὄργανον κατ' ἐξοχὴν μυϊκὸν ἀναπτύσσεται καὶ αὐτὸ ἐφόσον οἱ ἄλλοι μῦς ἀναπτύσσονται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἀσκήσεως. Ἐὰν ἑπομένως ἡ καρδία γυμνάζεται περισσότερον κινδυνεύει νὰ πάθῃ ἐξ ὑπερτροφίας, πρὸς τὴν ὁποίαν, ἄλλως τε. πάντοτε ἔχει τάσιν ἡ καρδία. Εἰς τὰ παιδία ἡ «χονδρὴ καρδία» ἀποτελεῖ κίνδυνον πραγματικόν, λόγῳ τῆς στενότητος τοῦ θωρακικοῦ χώρου. λόγῳ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἀνεπαρκείας.

Ἀλλ' ἐὰν οἱ ἰατροὶ ἀπαγορεύομεν τὴν ἀθλητικὴν προσπάθειαν εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, εἶναι ἐν τούτοις ἀληθὲς ὅτι εἰς τὸν ἀθλητισμὸν ἡ ἐπίδοσις ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας συντελεῖ πολὺ εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ ἀθλητοῦ. Λάβετε τὸν ἔφηβον καὶ προσπαθήσατε νά τὸν μάθετε νὰ κολυμβᾷ. Θὰ τὸ κατορθώσετε πολὺ δυσκολώτερα ἢ ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ μικροῦ παιδίου. Τὸ μικρὸν παιδίον μανθάνει εὐκολώτερα ὄχι μόνον νὰ κολυμβᾷ, ἀλλὰ καὶ νὰ ρίπτῃ δίσκον ἢ βάρος, νὰ πηδᾷ ἢ νὰ τρέχῃ.Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅ,τι ἡ ἀθλητικὴ ἐκπαίδευσις πρέπει νὰ ἄρχεται ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας, ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας καὶ δι' αὐτοὺς ἀκόμη οἱ ὁποῖοι βραδύτερον θὰ ἀποδειχθοῦν ἀνίκανοι διά τὴν ἀθλητικὴν προσπάθειαν. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ ἰατρὸς διαφωνεῖ πρὸς τὸν ἀθλητήν. Καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀκριβῶς ἐπιβάλλεται ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις κατά τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ὅπως ἐκλέγωνται οἱ μέλλοντες ἀθληταί. Οἱ ἔφηβοι οὕτω εἰσέρχονται εἰς τὸν ἀθλητισμὸν πλήρεις δυνάμεων μὲ θώρακας εὐρεῖς, μὲ καρδίαν δυναμένην νὰ ὑποστῇ τοὺς κόπους τῆς ἀθλητικῆς προσπαθείας.

Ἀλλ' οἱ ἀθληταὶ πρέπει νὰ γνωρίζουν τὸ ἑξῆς: Ὁ ἀθλητισμὸς δημιουργεῖ ἴσως ὡραῖα σώματα, ἄν ὄχι κανονικά, ἀλλὰ ἀσχημίζει τὸ πρόσωπον. Ἡ συνεχὴς προσπάθεια ὡρισμένων μυῶν ἐμποδίζει τούτους ἰδί ως, τοὺς μῦς τοῦ προσώπου, νὰ ἀναπτυχθοῦν κανονικά. Χάνεται ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀθλητοῦ ἡ ἁπλότης τῆς ἐκφράσεως, ἡ φυσικότης, ἡ ἠρεμία τῶν γραμμῶν.

Διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς αὐτὸν καὶ δι' ἄλλους καθαρῶς ἀνατομικοὺς, ἀπαγορεύεται εἰς τὴν γυναῖκα ἐν γένει ὁ ἀθλητισμός.

«Χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ καταλογήσωμεν τὰς γυναῖκας, λέγει ὁ ἰατρὸς ἀρθρογράφος, τονίζομεν ὅτι ἡ ψυχολογία τῶν γυναικῶν ὁμοιάζει πρὸς τὴν ψυχολογίαν τῶν παιδίων. Καὶ ἡ γυνὴ θέλει νὰ ὑπερβῇ τὰς ἰδίας της δυνάμεις. Διὰ τοῦτο πολλαὶ φθάνουν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει οὐδὲν τὸ αἰσθητικόν: εἰς μίαν νευρικὴν κρίσιν. Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ὁ ἀθλητισμὸς εἶνε ὁλέθριος διὰ τὰς γυναῖκας, εἶνε ἡ καλλονὴ τοῦ ὡραίου φύλλου, ἡ ὁποία εἶνε καὶ τὸ μόνον διακριτικὸν τῶν ἀπογόνων τῆς Εὔας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἰδίως ἐπιμένομεν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ. Ἡ καλλονὴ εἶνε ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεως τῶν γυναικῶν.

Ἡ ἀθλητικὴ ὅμως προσπάθεια εἶνε «συνεχὴς μορφασμός». Τὸ πρόσωπον τῶν ἀθλητῶν μας ἐκφράζει τραγικὸν ἀγῶνα, τραγικὸν βάσανον. Εἰς τὸ ἀνδρικὸν πρόσωπον ἡ ἔκφρασις αὐτὴ τοῦ πάσχοντος, τοῦ ἀγωνιζομένου δίδει πολλάκις μία μεγαλοπρέπεια, ἡ ὁποία ταιριάζει εἰς τὸ ἀνδρικὸν πρόσωπον. Ἀλλ' ἀφαιρεῖ πᾶσαν χάριν ἀπὸ τὸ πρόσωπον καὶ ἡ χάρις εἶνε τὸ πρῶτον συστατικὸν τῆς γυναικείας καλλονῆς.

Μερικαὶ στάσεις εὐκαμψίας, μερικοὶ μορφασμοί, μερικαὶ κινήσεις τοῦ σώματος κυματοειδεῖς, ὅπως οἱ κινήσεις τῶν δισκοβόλων, τῶν ἀκοντιστῶν παρέχουν ὡραίας κινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐμπνέουν τὴν τέχνην. Δυστυχῶς ὅμως ὅταν πρόκειται νὰ καταρριφθῇ ἓν ρεκόρ, ὅταν καταβάλλεται ὑπερτάτη προσπάθεια, ὅταν ἐντείνωνται ὅλαι αἱ δυνάμεις, τὸ πρόσωπον λαμβάνει ἔκφρασιν τραγικήν, δραματικήν.

Ἀλλὰ πλὴν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν αἰσθητικοῦ χαρακτῆρος, καὶ ἑπομένως συζητησίμων πάντοτε (διότι ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ἐξόχως ὡραίας τὰς ἐκφράσεις αὐτάς, καὶ περὶ γούστου δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησις) ὑπάρχουν λόγοι φυσιολογικοὶ ἀπαγορεύοντες τὸν ἀθλητισμὸν εἰς τὰς γυναῖκας. Ἡ γυνὴ παραμένει «τὸ ἱερὸν δοχεῖον» καὶ καλὸν εἶναι τὸ δοχεῖον αὐτό, ὡς ὑπερβολικὰ εὔθραστον, νὰ φυλάσσεται μετὰ ἰδιαιτέρας προσοχῆς, ὅπως λέγει καὶ ὁ εἰδικὸς γυναικολόγος καθηγητὴς Λαντονζί. Ἡ γυναῖκα ὅσον καὶ ἄν προσπαθήσῃ δὲν δύναται λόγῳ τῆς σωματικῆς αὐτῆς διαπλάσεως νὰ ἐκτελέσῃ μερικὰ γυμνάσματα. Ὁ μῦθος μᾶς λέγει, ὅτι αἱ Ἀμαζόνες διὰ νὰ βάλουν τὸ τόξον ὅπως οἱ ἄνδρες ἠναγκάζοντο νὰ ἀποκόπτουν τὸν δεξιόν των μαστόν. Δὲν συμβουλεύομεν εἰς τὰς γυναῖκας, παρὰ τὰς προόδους τοῦ ἀθλητισμοῦ, νὰ κάμουν σήμερον παρομοίαν ἐγχείρησιν».

ΜΕΤΡΑ ΔΙΑ Τ ΑΚΟΜΜΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ποῖος θὰ τὸ ἐπίστευε ποτὲ! Εἰς τὴν Κίναν ὅπου οἱ ἄνδρες ἄφιναν καὶ ἀφίνουν ἀκόμη κοτσίδα, αἱ γυναῖκες ἤρχισαν νὰ ἀκολουθοῦν τὴν μόδαν τῶν κοντῶν μαλλιῶν! Διαδίδεται μάλιστα ἡ μόδα τόσον γρήγορα, ὥστε ὁ τέως δικτάτωρ Τσέλυ, ἠναγκάσθη νὰ ἐκδώσῃ διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπαγορεύεται πλέον εἰς τὰς γυναῖκας τῆς Κίνας νὰ κόπτουν τὰ μαλλιά των. Ἡ ποινὴ ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται εἰς ἐκείνας, αἵτινες κόπτουν τὰ μαλλιά των εἶνε ἐπίσης πρωτότυπος. Μὲ τὰ κομμένα μαλλιὰ κατασκευάζεται μαστίγιον διὰ τοῦ ὁποίου δέρνονται αἱ ἔνοχοι. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἰδίως αἱ φοιτήτριαι, προτιμοῦν τὴν μαστίγωσιν αὐτὴν, ἐφ' ἅπαξ, ἀπὸ τὸ μαρτύριον, ὡς λέγουν νὰ ἔχουν μακρὰ μαλλιά.

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ ΜΙΑΣ ΑΠΕΡΑΝΤΟΥ ΝΥΚΤΟΣ

Ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς ἀνθπωπότητος ἔχει ἀνάγκην πολλῆς προσοχῆς, πολλῆς μελέτης. Ζῶμεν ἐν ἐποχαῖς καθ' αἷς ὁ ἐκφυλισμὸς πανταχοῦ ἔχει διεισδύσει, ἡ Σύφιλις πανταχοῦ καταμαστίζει, ἡ Φυματίωσις πανταχοῦ ἐξολοθρεύει, ὁ ἀλκοολισμὸς πανταχοῦ ἔγινε τὸ σύνθημα τοῦ ἀριστοκρατικῶς ζεῖν, πανταχοῦ τὸ χαρτοπαίγνιον, ἡ φοβερὰ αὕτη μάστιξ τῆς ἀνθρωπότητος φέρεται χαρακτηρίζον τὴν εὐγενῆ δῆθεν τάξιν τῆς Κοινωνίας! Ἀλλοίμονον! Βαίνεμεν πρὸς τὴν καταστρεφήν!

Πάντες γνωρίζομεν ὅτι ὁ νόμος τῆς ζωῆς εἶναι ἡ πρόοδος. Καὶ ἡ πρόοδος ἄνευ τῆς ὑγείας τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς δὲν εἶνε δυνατή. Ἡ ἀπότησις τῆς ὑγείας δὲν εἶναι πρᾶξις δύσκολος. Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀνήκομεν εἰς οἰκογένειαν, εἰς πατρίδα, εἰς τὴν καθόλου ἀνθρωπότητα πρέπει νὰ φροντίζῶμεν νὰ ζῶμεν ἐν ὑγείᾳ ἵνα ἐπιτελῶμεν ἄριστα τὰ καθήκοντα ἡμῶν. Ἡ ὑγεία ἑνὸς ἑκάστου εἶνε ὑγεία ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ἡ ὑγεία ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε καὶ ὑγεία ἑνὸς ἑκάστου. Ὅταν ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης πάσχῃ καὶ ἡ ἀτομικὴ πάσχῃ, ὅταν ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης κινδυνεύει καὶ ἡ ἀτομικὴ κινδυνεύει.

Ὀφείλομεν νὰ δώσωμεν τὴν ἀπαιτουμένην προσοχὴν εἰς τὰ καταμαστίζοντα τὴν ἀνθρωπότητα δεινὰ καὶ νὰ φροντίσωμεν μικρεὶ καὶ μεγάλοι νὰ περιορίσωμεν αὐτά. Ὀφείλομεν νὰ προσέχωμεν τὴν βρεφικὴν καὶ παιδικὴν ἡλικίαν, νὰ μελετῶμεν τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ αὐτῆς ἐλαττώματα, τὰ κληροδοτηθέντα ὑπὸ γονέων καὶ πάππων. Οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονῶμεν τὸν νόμον τῆς κληρονομικότητος. Ἡ προσοχή μας πρέπει νὰ στραφῇ ὡσαύτως εἰς τὴν πρὸ τοῦ γάμου γενικὴν κατάστασίν μας ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ τὴν συμβίωσιν μετὰ τοῦ ἑτέρου φύλου καὶ τὴν ἀπόκτησιν τέκνων. Δὲν πρέπει νὰ κληροδοτήσωμεν τὰ πάθη μας, τὴν κακεξίαν μας εἰς τοὺς ἀπογόνους! Πόσοι ἐξ ἡμῶν ἐγκληματοῦν ὅταν δύνανται νὰ προλάβουν τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀφήνευν νὰ ἐκτελεσθῇ; Πόσοι ἐγκληματοῦν ὅταν γνωρίζευν πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ φανοῦν χρήσιμοι εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἀδραν. ὖν; Πόσοι ἐγκληματοῦν ὅταν ἀπσφεύγευν νὰ θεραπευθοῦν ἀσθενεῖς ὄντες καὶ ὅταν ἐν ἐπιγνωσει ὅτι εἶνε συφιλιδικοί, φυματικοὶ ἢ ἀλκοολικοὶ ἔρχονται εἰς γάμου Κοινωνίαν; Ἔχεμεν ἄραγε τὸ δικαίωμα ὅταν μᾶς κυριαρχεῦν νέοσι, πάθη, νὰ ἀποκτῶμεν τέκνα καὶ νὰ κληροδοτῶμεν αὐτοῖς ὅ,τι δὲν πρέπει νὰ κληροδοτηθῇ;

Ὀφείλομεν νὰ θέσωμεν τὰ θεμέλια νέας ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὑποστηριζούσης τὴν εὐεξίαν σώματος καὶ ψυχῆς. Ἂς ἀφήσωμεν νὰ ἐνσαρκωθῇ μέσα μας ἡ εἰκὼν μιᾶς ἰδεώδους ἀνθρωπίνης καλοζωΐας καὶ ἂς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ καλοζωΐα αὕτη σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἀποκτηθῇ. Τίποτε δὲν εἶναι δύσκολον! Χρειάζεται βούλησις. Ἡ ζωὴ εἶναι ἕνα μεγάλο ἐργαστήριο ποῦ ἀπεργάζεται τὴν πρόοδό μας καὶ ἀφήνει εἰς τοὺς ἀπογόνους τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς μας. Ἂς εἶναι ἡ διάβασις αὕτη εὐεργετικὴ εἰς τοὺς ἀπογόνους!

Ἂς προσαρμοσθῶμεν εἰς ἰδέας πειὸ μεγάλας καὶ ὡς μὴ δεχέμεθα τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς ὅπως λέγοντες τὸ δὲν πειράζει, ἀλλὰ μελετῶντες αὐτὰ νὰ ἀλλάσσωμεν τὴν φοράν των.

Αἱ ἀρχαὶ ἐφ' ὧν πρέπει νὰ στηρίζωμεν τὴν ζωήν μας, τὴν πρόοδόν μας, πρέπει νὰ εἶναι ἀρχαὶ ἠθικαί! Διὰ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν θὰ δυνηθῶμεν νὰ παρουσιασθῶμεν ὡς ἄτομα ἀνήκοντα εἰς μίαν ἀληθινὴν ἀνθρωπότητα. Εἶναι ἀνάγκη αἱ μέλλουσαι γενεαὶ νὰ παρουσιασθοῦν μὲ προτερήματα, εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ κατανοήσουν καὶ λατρεύσουν τὴν ἀλήθειαν!

Ἡ καλὴ ἀνάπτυξις τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ἀληθινὴ διαπαιδαγώγησις αὐτῆς διὰ τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἠθικότητα, ἡ διακυβέρνησις ὑπὸ ἀρχόντων ὑγιῶν καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ἀρχόντων μελετώντων τὴν γενικὴν κατάστασιν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, θὰ καταστρώσευν ἕν πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον θὰ περιορίσῃ τοὺς πολέμους καὶ τὴν ἐξόντωσιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία δέν ἔχει σκοπὸν νὰ ἀλληλοσπαράσσεται, δὲν ἔχει σκοπὸν θηριώδη, ἀλλ' ἕνα σκοπὸν μεγαλειώδη ἀποβλέποντα πρός μίαν ζωὴν ἰδεώδη.

Ἂς λάβωμεν πᾶν μέτρον ὅπως ἐμποδίσωμεν τὴν τρομερὰν ἐξάπλωσιν τοῦ ἐκφυλισμοῦ, τόσων παθῶν, τόσων ἀπαισίων νόσων, διότι οἱ ὀλίγοι μας θὰ ὑποφέρουν ὑπερβολικῶς θὰ μᾶς ἀποκαλοῦν ἐγκληματίας καὶ θὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ζῶσιν ὑπὸ τὸ σκότος μιᾶς ἀπεράντου νυκτός!!!

Κ. ΒΟΛΩΝΑΚΙΣ
Ἰατρὸς

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΠΟΙΑ Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ἕνας σπουδαῖος κλάδος βιομηχανίας κάθε πεπολιτισμένου Κράτους εἶνε καὶ ἡ βιομηχανία τοῦ κινηματογράφου. Ὁ κινηματογράφος ὡς γνωστὸν πρωτοενεφανίσθη καὶ ἄρχισε νὰ γίνεται βιομηχανία εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἀργότερα δὲ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην ὅπου ἔχουν ἱδρυθῆ τεράστια (στούντια) μὲ τὰς τελειοτερας ἐγκαταστάσεις. Σιγὰ-σιγὰ δὲ ἐφθασε καὶ μέχρι τῆς Ἑλλάδος τώρα κάμποσα χρόνια καὶ ἄρχισε νὰ παράγῃ διαφόρου ποιότητος ταινίας ἀναλόγως τῆς μορφώσεως καὶ τῆς οἰκονομικῆς εὐρωστείας τοῦ ἐπιχειρηματίου. Διότι περὶ ἐπιχειρηματίου πρόκειται καὶ ὄχι περὶ προμελετημένης καὶ καλῶς ὀρναωμένης ἑταιρίας μὲ τοὺς εἰδικοὺς γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας. Ἡ ἑλληνικὴ κινηματογραφικὴ παραγωγὴ ἂν καὶ ὀλιγόχρονο ἔχει παρουσιάσει περὶ τῶν 25 κινηματογραφικῶν ἔργων, τῶν ὁποίων περισσότερα ἀναλόγως τῶν μέσων ποὺ διαθέτομεν καὶ τὴν οἰκονομικὴν κακεξίαν μας κάτι κάνουν. Ἡ πρώτη ἑλληνικὴ ταινία εἶνε ἡ «Κερένια κούκλα» τοῦ Χριστομάνου σενάριο κ. Μοσχονᾶ, ἔπειτα γυρίστηκαν καὶ μερικαὶ ἄλλαι ὄχι ἐπιτυχημέναι. Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό. Ὁ κ. Γαζιάδης δίδει μιά καλὴ ὤθησι στὴν κινηματογραφική μας παραγωγή, μᾶς παρουσίασε ἀρκετὰ ἔργο καλούτσικα ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πιὸ καλὰ εἶνε «Τὸ λιμάνι τῶν δακρύων» καὶ ἡ «Ἀστέρω» τῶν ὁποίων ἡ σκηνοθεσία εἶνε πολὺ καλὴ καὶ συμμαζεμένη, τὰ δὲ τοπεῖα πολὺ καλὰ κινηματογραμένα ἀπὸ συνθετικῆς ἐπόψεως.

Ἰδρύθησαν κατόπιν καὶ ἄλλαι ἑταιρίαι ὅπως ἡ «Ἀκροπολὶ φίλμ» Ὀλύμπια Φίλμ» «Ἑλλὰς φίλμ» κλπ. ὅπου γυρίζουν ἡ μὲν πρώτη τὸν «Παλητάτσο τῆς ζωῆς» μὲ τὸν Ἕλληνα Σαρλὼ κ. Κίμωνα Σπαθόπουλον, ἡ δεύτερη τὸ «Μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο», ἡ δὲ «Ἑλλὰς φίλμ» τὸ Λάγιαρνι» καὶ τὴν «Στέλαν Βιολάντη» ἔργα ὄχι καὶ τόσο καλά. Ἐπίσης ἐγύρισε κα. ἡ «Φοῖβος φίλμ» τὸ Δάφνης καὶ χλόη» ἕνα ἔργο τοῦ ὁποίου τὴν σκηνοθεσία ἔκαμε ὁ Ὀρέστης Λάσκος, σχετικῶς καλὴ ἀναλόγως μὲ τὰ μέσα ποὺ διέθεσε. Ἄλλο καλούτσικο ἔργο εἶναι καὶ «Ἔτσι κανεὶς σὰν ἀγαπήσῃ» ποὺ σκηνοθέτησε ὁ κ. Λούπας Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἔργα ἐγυρίστηκαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου, μόνον τὸ ἔργον τῆς «Ντάγκ φίλμ» «Οἱ ἀπάχηδες τῶν Ἀθηνῶν» ποὺ ἦταν ἠχητικὸν καὶ ἄδον. Ἔπειτα ἔρχεται ἡ περίοδος τοῦ ὁμιλοῦντος ὅπου ἐγυρίσθηκαν τὰ ἔργα «Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας» ὑπὸ τῆς «Ὀλύμπια φίλμ» καὶ ἡ «Ἑλληνικὴ ραψωδία» τῆς Ντίτρτς φίλμ» σενάριο τοῦ συμπαθοῦς κωμικοῦ κ. Πρινέα ὁ ὁποῖος ἔκαμε καὶ τὴ σκηνοθεσία, ὁ συγχρονισμὸς τῶν ὁποίων ἔγινε στὴν Γερμανία. Τὰ ἔργα αὐτὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο καλά, πρὸ παντὸς ἡ ραψωδία, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς ποὺ γυρίσθηκαν διότι ἔπρεπε νὰ προοδεύωμεν ἀντὶ νὰ γυρίζωμαι πίσω. Γυρίζονται δύο νέα ἔργα τώρα τὸ 1932 τὸ ἕνα ἀπὸ τὴν νέαν κινηματογραφ. ἑταιρείαν «Φύγιο φίλμ» καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν γνωστὴ ἑταιρείαν τῶν ἀδελφῶν Γαζιάδη «Ντὰγκ φίλμ». Τοῦ μὲν πρώτου ὁ τίτλος εἶναι «Κοινωνικὴ σαπίλα» τοῦ δὲ ἄλλου «Ἔξω φτώχεια». Καὶ τὰ δύο ἔλαβαν τὴν ἰδίαν τύχην, τὸ μὲν πρῶτον ἦταν καλὸ ὡς ὑπόθεσις, ἀλλὰ ἡ φωτογραφία χάλια, ἀλ ὄφεται ὁ κ. Τζανετῆς ποὺ ἔβγαλε τὴν κόπιαν, ἐπίσης ἐφάλτσαρε λίγο καὶ στὴν σκηνοθεσία τὴν ὁποίαν ἔκαμε ὁ κ. Ἐξαρχόπουλος καὶ ὁ ὁποῖος μᾶς ὑπόσχεται πολλὰ στὸ μέλλον, ἂν ἀκούει λίγο καὶ τοὺς ἄλλους. Τὸ δὲ δεύτερον καὶ αὐτὸ ὡς ὑπόθεσις καλὸ ἀλλὰ τί νὰ ποῦμε γιὰ τὸν κ. Γαζιάδην, δὲν ἦταν καὶ τόσο καλὸ παρ' ὅτι ἀνεμένετο. Καὶ σ' αὐτὸ συνετέλεσεν ἡ οἰκονομικὴ στενοχώρια τῆς ἑταιρείας. Πάντως ἀπὸ τὸν κ. Γαζιάδην περιμένομεν τὴν πρόοδον τῆς ἑλληνικῆς κινηματογραφικῆς παραγωγῆς ὡς καὶ ἀπὸ τὴν ἤδη δρῶσαν «Ὀλύμπια φίλμ».

Εἰς τὸ ἑπόμενον θὰ γράψωμεν λεπτομερῶς πῶς γυρίζονται στὴν Ἑλλάδα τὰ φίλμ, μὲ ποιὰ μέσα, πῶς σκηνοθετοῦνται, πόσον πληρώνονται οἱ ἀστέρες μας, πόσον στοιχίζει τὸ γύρισμα ἑνὸς ἔργου, καὶ ἄλλα ἀπόκρυφα τῆς ἑλληνικῆς κινηματογραφίας.

ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΤΑΚΗΣ

Η ΡΗΓΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦταν ἔτσι ὅπως τὸν εἶχεν ὀνειρευτῆ, ἦταν ὁ ἴδιος ὅπως τὸν ἤθελε ἡ παρθενικὴ καρδιά της... θυμήθηκε τὸ ὄνειρό της...

— Τὸ πρόσωπό μου θἆναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ συναντήσουν τὰ μάτια σου, ἡ ὀμορφιά μου θἆναι κείνη ποὺ ὁ πόθος σου θὰ μοῦ χαρίσῃ...

Γύρισε μὲ περιφάνεια στὴ Νένα της βέβαιη πὼς καὶ αὐτὴ θἆταν καταμαγεμένη καὶ νικημένη ἀπὸ τὴν ἐκθαμβωτικὴ ἀλήθεια ποὺ ἄστραπτε μπροστά τους...

Ὄχι, ἡ Νένα κύτταζε τὸ Ρηγόπουλο τοῦ Βυζαντίου, θαμπωμένη ἀπὸ τὶς πορφύρες, ποὺ τὸν σκέπαζαν καὶ τὸ πολύτιμο διάδημα ποὺ στεφάνωνε τὸ βασιλικὸ κεφάλι.

Ἡ καρδιὰ τῆς Ἀρετούσας γιόμισε οἶκτο.

Φτωχό, ταπεινὸ πλᾶσμα, σκέφτηκε κυττῶντας τὴν Φροσύνη, τὴ ζαλίζουν τὰ πλούτη.. Δὲ θἄνοιωθε ποτέ τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ τῆς ἀγάπης...

Ὁ ἥλιος τῆς νειότης ποὺ χρόνια τώρα εἶχε δύσει ἀπὸ τὴ ζωὴ της γρηᾶς Νένας δὲν ἄφησε καμμιὰ σπίθα στὴν σβυσμένη καρδιά της, ἴσως καὶ νὰ μὴν τὴν θέρμανε ποτὲ.. ποιὸς ξέρει, ὑπάρχουν καὶ καρδιὲς ποὺ δὲν ἀγάπησαν.

Ὁ Ρήγας Ἡράκλης ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς γιορτῆς. Τὰ παληκάρια μπῆκαν σὲ τάξη, τὸ κονταροχτύπημα θἄρχινοῦσε..

Κι᾽ ἐνῶ ἑτοιμαζόνταν νὰ βγάλουν τοὺς κλήρους γιὰ νὰ ξεδιαλεχτοῦν τὰ ζευγάρια ποὺ θὰ παραβγαίναν μεταξὺ τους, ἕνα μακρυνὸ βούκινο ἔφερνε τὴν εἴδηση πὼς κάποιος καθυστερημένος παρακαλοῦσε νὰ τὸν προσμένουν. Ὅλοι παραξενεύτηκαν.. Κανεὶς δὲν ἔμενε πίσω. Οἱ καλεσμένοι βρισκόνταν στὴ θέση τους. Ποιὸς νἆταν ποὺ ἐρχόνταν χωρὶς ἕνα μήνυμα προηγούμενο γιὰ τὸν ἐρχομό του ;

Τὰ παλληκάρια χάλασαν τὴ σειρά τους καὶ κατάπληκτοι γύρισαν πρὸς τὴν εἴσοδο νὰ δοῦνε ποιὸς ἦταν ὁ νέος ἀντίπαλος.

Κάποιος φόβος κρυφὸς εἶχε μπῆ στὴν καρδιά τους. Ὁ καθένας εἶχε ζυγίσει τὶς δυνάμεις του ἀναμετρῶντας τοὺς διπλανοὺς του μὲ τὸ μάτι καὶ παίρνοντας θέση ἀνάμεσα σ᾽ αὐτοὺς εἶχε ξεχωρίσει ποιοὺς ἔπρεπε νὰ φοβᾶται καί ποιοὺς ξεπερνοῦσε.

Κι᾽ ἄξαφνα ἕνας καινούργιος!! Ποιὸς νἆταν ;

Τἄγνωστο εἶναι πάντοτε τρομερὸ κι᾽ ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς σὰν τὸν γνωρίσῃς καὶ τὸν δῆς ξεθαρρέβῃς μπροστά του.....

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΠΩΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΘΑ ΓΙΝΩΝΤΑΙ ΝΕΟΙ

Μιὰ ἀγγλικὴ ἐφημερὶς ἐκ τῶν σοβαρωτέρων βεβαιοῖ ὅτι ἡ μέθοδος τοῦ Ἰταλοῦ ἰατροῦ Καβάτζι πρὸς ἀπόδοσιν τῆς νεότητος εἶνε ἡ τελειοτέρα ὅλων. Ἡ ἐφημερὶς αὐτη παραθέτει δύο φωτογραφίας τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς ληφθεῖσας εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν. Ἡ πρώτη ὅταν οὗτος ἦτο 73 ἐτῶν καὶ ἡ δευτέρα ὅταν συμπλήρωσε τὸ 76ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τὰ τρία ἔτη τὰ μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης φωτογραφίας εἶνε τὸ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖον ὑπεβλήθη εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ Καβάτσι. Εἰς τὴν πρώτην ἡ ἡλικία εἶνε καταφανής. Εἰς τὴν δευτέραν φαίνεται κατὰ εἴκοσι ἔτη νεώτερος ! Οἱ ὀφθαλμοί του εἶνε ζωηρότεροι, ἡ κεφαλή του καλύπτεται ὑπὸ πυκνῆς κόμης, τὸ πρόσωπόν του ζωηρότερον. Ἡ μέθοδος τοῦ Καβάτζι στηρίζεται ἐπὶ ἐνέσεων ἐξ ὀρροῦ λαμβανομένου παρὰ διαφόρων ζώων.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΕΞ ΕΘΝΙΚΗΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΩΣ

Ἐδιάβασες. σύ, ὁποιεδήποτε π υ διαβάζεις τὰς γραμμὰς ταύτας, τὰ βιβλία τοῦ κ. Ἀθ. Ἀθανασούλη «Ψυχοεκπαιδευτικόν σύστημα» καὶ «Πρὸς τὴν ἀνωτέραν ζωήν»; Ἂν δὲν τὰ ἐδιάβασες, ὀφείλεις νὰ τὰ διαβάσῃς χάριν τῆς ὑποχρεώσεως ποῦ ἔχεις πρὸς τὴν αὐτοβελτίωσιν, πρὸς τὴν αὐτοανύψωσίν σου. Ἔχω γράψει 15 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων τρία διδακτικὰ ἐγκεκριμένα ἀπὸ Βουλήν, μὲ ὁ μ ό φ ω ν ο ν ψῆφον αὐτῆς καὶ ἀπὸ Ἄ γ γ λ ο ν Ὑπουργόν, τὸν κ. Νιούχμαν τῆς Κύπρου. Καὶ ὅμως δὲν εὑρίσκω ὅτι ἀξίζουν καὶ τὰ 15 βιβλία μ υ μαζὶ ὅσον ἀξίζει ἕνα τοῦ κ. Ἀθανασούλη. Διότι ὁ κ. Ἀθανασούλης ἀνήκει εἰς τάς σπανίας ἐκείνας ἐξαιρέσεις τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία δὲν εἶνε μονοσκελής, οἱ ὁποῖοι κοντὰ στὴν ἐξ ὑποκειμένου σοφίαν ἔχουν καὶ τὴν ἐξ ἀντικειμένου, οἱ ὁποῖοι καταυγάζονται μὲν ἔσωθεν ἀπὸ ἄπλετον φῶς ἀλλὰ παραλλήλως φωτίζονται καὶ ἔξωθεν ἀπὸ τὸ ὁπουδήποτε λαμπερώτερον ὑπάρχον. Ὁ δὲ ἁρμονικὸς οὗτος συντονισμὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ φωτὸς εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἐμφανίζει τόν πληρέστερον σοφόν. Ἕνας ἐκ τῶν τοιούτων εἶνε καὶ ὁ κ. Ἀθανασούλης. Γι᾽ αὐτὸ καὶ τὰ βιβλία του ἔχουν μέσα τους τὸ φῶς καὶ τὴν ζωήν; Φωτίζουν καὶ ἠλεκτρίζουν συνάμα. Εὐρύνουν τό πνεῦμα ἀλλὰ πρὸ παντός ζωογονοῦν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ὑψώνουν ἀπό παραμελημένον παράγοντα τοῦ πολιτισμοῦ μας εἰς ἑστίαν φωτοβολοῦσαν καὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς ζωῆς συνθέτουσαν.

Ἐὰν οἱ ἑκάστοτε Κυβερνῆται δὲν ἠκολούθουν τὴν ἀφόρητον πολιτικὴν ρουτίναν ὥστε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ βαρυσημαντοτέρου Ὑπουργείου, τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, νὰ ἔθεταν ἑκάστοτε τόν ἀκαταλληλότερον διά τὰ μεγάλα ἀναμορφωτικὰ προβλήματα τοῦ Ἔθνους, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις ἐξαρτᾶται καὶ τὸ μέλλον τῆς χώρας ὡς λαοῦ καὶ τὸ μέλλον τῆς Χώρας ὡς προόδου καὶ ἀνωτέρου πολιτισμοῦ, θὰ ηὐχώμεθα τό Ὑπουργεῖον τοῦτο, ἀποσπώμενον τῶν πολιτικῶν καὶ κομματικῶν ἐπηρεασμῶν, νὰ ἀνετίθετο μονίμως εἰς τόν κ. Ἀθανασούλην, ἵνα οὗτος ὄχι εἰς τὰ βεβιασμένα τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει ἡ ἐφήμερος Ὑπουργία ἀλλὰ εἰς τὰ ἤρεμα καὶ καλοσταθμισμένα ἐπιστημονικὰ μέτρα στηριζόμενος χαράξῃ τὴν κατευθυντήριον γραμμὴν τῆς λαϊκῆς καὶ ἐθνικῆς ἀναμορφώσεως, τὴν ὁποίαν τό σύγχρονον πνεῦμα καὶ αἱ σύγχρονοι ἀνάγκαι τοῦ λαοῦ ἐνδεικνύουν καὶ ἐπιβάλλουν καὶ τῆς ὁποίας τὸ διάγραμμα πρέπει νὰ χαράξῃ καὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐπιβλέψῃ ἄνθρωπος εὐρυμαθὴς καὶ εὐρύνους, σοφός ἐξ ὑποκειμένου ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀντικειμένου, ψυχολόγος, συνάμα καὶ πραγματολόγος, ο ος εἶνε ὁ κ. Ἀθανασούλης. Διότι ἂς μὴ μειωπάζωμεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ βλέπωμεν ὅτι ἐὰν ἡ Χώρα ἐξέλθῃ ποτὲ ἀπό τὴν σημερινήν, πνευματικήν, ψυχικὴν καὶ φρονηματικὴν καθυστέρησίν της καὶ τεθῆ ἀσφαλῶς ἐπὶ μιᾶς σ τ α θ ε ρ ῶ ς ἀνιούσης τοῦτο, μ ό ν ο ν διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἤθελε κατορθωθῆ.

Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

Ὁ μαθητὴς Κων. Χρ. Γεωργιάδης τοῦ Γυμνασίου Καβάλλας ὁδὸς Ρωμανοῦ 3, μᾶς γράφει μεταξὺ ἄλλων συγκινητικῶν «Ἐγὼ εἶμαι ἕνα ὀρφανὸ παιδὶ καὶ πηγαίνω στὴ β΄. τάξη τοῦ Γυμνασίου, Οὔτε μητέρα ἔχω οὔτε πατέρα. Τώρα πλέον οἱ μόνοι μου γονεῖς γινήκατε σεῖς διὰ τοῦ θαυμασίου περιοδικοῦ σας. Ἀπὸ τότε ποὺ ἐξεδόθη καὶ ἄρχισα νὰ τὸ διαβάζω ἐπαρηγορήθηκα πολὺ, μὰ πάρα πολὺ. Τὸ περιοδικὸ σας μοῦ βαλσαμώνει καὶ ἐνθαρρύνει τὴν ψυχὴ σὰν τὰ λόγια δευτέρου Χριστοῦ...»

* * *

Μᾶς ἐνθουσιάζει εἰλικρινὰ ἡ τόσον βαθειὰ ἀπήχησις ποὺ βρίσκουν τὰ ἐνθαρρυντικὰ καὶ ἀνυψωτικὰ δημοσιεύματα τοῦ «Ἐγερτηρίου» εἰς τὰς ψυχὰς τῆς μαθητιώσης νεολαίας. Πόσον δὲ εὐδιάθετη φαίνεται αὐτη ν᾽ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον πού τῆς δείχνει τὸ «Ἐγερτήριον» διὰ μίαν καλλιτέραν αὔριον ! Ἔτσι διαπλάσσονται οἱ χρηστοὶ πολῖται. Ἄραγε εἶναι πολὺ νά εὑρεθοῦν ἕνας δύο πλούσιοι νὰ μᾶς χορηγήσουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποστείλλωμεν τὸ Ἐγερτήριον σὲ χίλιους πτωχοὺς μαθητὰς ἀνὰ ὅλα τὰ Γυμνάσια τοῦ Κράτους, θὰ διεκεντᾶτο καὶ μεγαλυτέρα ἅμιλλα μεταξὺ τους διὰ τὴν αὐτοβελτίωσίν της. Τί μέγα καλὸ θὰ προέκυπτε ἀντὶ μηδαμινῆς δαπάνης ! Δέν κάνει πρῶτα τὴν καλὴν ἀρχήν διὰ μίαν τέτοιαν φιλοπάτριδα χειρονομίαν ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα καὶ ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος;

ΧΡΗΣΙΜΑ ΛΟΓΙΑ

Η ΑΥΘΥΠΟΒΟΛΗ

Ἕν μικρὸν μάθημα στοιχειώδους ψυχολογίας δὲν πιστεύω νὰ σοῦ φανῇ σχολαστικόν, διότι τὸ σωκρατικὸν «γνῶθι σαυτὸν» εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος πάσης ἀνθρωπίνης σοφίας. Ὥστε συμπληρωματικῶς εἰς μίαν σχηματογραφικὴν παράστασιν τῆς ψυχικῆς μας ὑπάρξεως ποὺ εἶχα κάποτε χαράξει ἐν σχεδίῳ εἰμπορεῖ νὰ προσθέσῃς καὶ τὰ ἑξῆς ἐπιστημονικὰ γεγονότα. Ἡ ψυχικὴ ὕπαρξις τοῦ ἀνθρώπου διακρίνεται εἰς δύο διαφορετικὰς καταστάσεις: τὴν **συνειδητὴν** ἢ ἐνσυνείδητον, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγεται μέρος τῆς διανοήσεως (λογικὴ κρίσις, προσοχὴ σκέψις καὶ θέλησις) καὶ τὴν **μὴ συνειδητὴν** ἢ ἀσυνείδητον, ἥτις περιλαμβάνει τὰ αἰσθήματα καὶ μέρος τῆς διανοήσεως (διαίσθησιν, πίστιν κλπ.). Ἡ δευτέρα δὲ αὐτὴ πάλιν ὑποδιαιρεῖται εἰς δύο ἄλλας δευτερευούσας καταστάσεις, τὸ ὑποσυνείδητον καὶ τὸ ὑπερσυνείδητον. Καὶ ἡ μὲν συνειδητὴ κατάστασις, ἢ συνειδητὸν περιλαμβάνει τὴν λογικὴν, τὴν κρίσιν, τὴν βούλησιν καὶ δι᾽ αὐτοῦ διενεργεῖται ἡ προσοχὴ, ἡ σκέψις. ἡ αὐτεπίγνωσις, ἡ αὐτοσυγκράτησις· εἶνε δηλ. ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ λέγει ὁ λαὸς «μυαλὸ» κατ᾽ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν «καρδιὰν» δηλ. τὸ μὴ συνειδητόν. Τὸ δὲ ὑποσυνείδητον εἶνε τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς ψυχικῆς μας ὑπάρξεως καὶ ἐμπερικλείει τὰς συνηθείας καὶ ἕξεις μας, τὰς κλίσεις καὶ φυσικάς μας ἱκανότητας, τὰ ἔνστικτά μας· τὸν χαρακτῆρα μας, τὴν πίστιν, τὴν ψυχικὴν διαίσθησιν, τὴν φαντασίαν, τὴν μνήμην τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἔρωτα. Τέλος, τὸ ὑπερσυνείδητον εἶνε ἡ ἠθική μας συνείδησις, ὁ ἐνδόμυχος σύμβουλός μας, τὸ ἀληθές μας ἐγὼ, τὸ ἰδεῶδες ἐγὼ, καὶ περιλαμβάνει τὰς ἀγαθὰς κατευθυντηρίους ἰδέας, τὴν τάσιν πρὸς τὸ ἀληθὲς, τὸ ὡραῖον καὶ τὸ ἀγαθὸν, τὴν ἔμφυτον καλωσύνην, τὸ θρησκευτικὸν πνεῦμα κλπ. Ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι ὁσάκις τὸ συνειδητὸν εὑρίσκεται εἰς πάλιν πρὸς τὸ ἀσυνείδητον, ὁσάκις ὑφίσταται ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ «μυαλοῦ» καὶ «καρδιᾶς» μεταξὺ φαντασίας καὶ θελήσεως, ἡ πάλη αὐτὴ εἶνε πάντοτε ἄνισος καὶ πάντοτε τὸ ὑποσυνείδητον, δηλ. τὸ αἴσθημα, ἡ φαντασία, ἡ «καρδιὰ» ὑπερνικῶσι. Ἑπομένως μὴ ζητῇς ματαίως νὰ ἀσκήσῃς καὶ μορφώσῃς τὴν θέλησιν, ἀλλὰ τὸ ὑποσυνείδητον, προσπάθησε νὰ δημιουργήσῃς ἐν αὐτῷ καλὰς ὑποβολὰς, αἵτινες καὶ μόναι σὲ κάμουν νὰ ἐνεργῇς αὐτομάτως, χωρὶς προσπάθειαν. Καλλιέργησε καὶ μόρφωσε τὸ ὑποσυνείδητόν σου· αὐτὸ καὶ μόνον διευθύνει τὴν ζωήν σου, διαπλάττει τὸ χαρακτῆρά σου, δημιουργεῖ τὴν τύχην σου.

Τὸ ὑποσυνείδητον ἀποτελεῖ τὰ ἐννέα δέκατα τῆς ψυχικῆς μας καταστάσεως καὶ ἐντὸς αὐτοῦ εἶναι ἡ ἕδρα τῆς μνήμης τῶν ἕξεων, τῶν ἀκουσίων μας ὁρμῶν, τῶν ἐνστίκτων, τῆς πίστεως, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῆς λαλιᾶς καὶ γλωσσομαθείας, τῶν χειρονομιῶν, τῶν κλίσεων καὶ φυσικῶν ροπῶν, τῶν παθῶν, τῶν ἠθικῶν χαρισμάτων, τῶν ἱκανοτήτων. Ἑπομένως εἶναι ἡ σπουδαιοτέρα περιοχὴ τῆς ἐσωτερικῆς μας ζωῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρός μας. Αὐτὸ λοιπὸν ὁ ὑποσυνείδητον πρέπει νὰ καλλιεργήσῃς καὶ νὰ μορφώσῃς καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃς κυρίως διά τῆς αὐθυποβολῆς, δηλ. μὲ τὴν παρέμβασιν τοῦ συνειδητοῦ μέρους τῆς ὑπάρξεώς σου καὶ τὴν ἐπιβολὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὑποσυνειδήτου. Τὴν τύχην σου θὰ τὴν δημιουργήσῃ ὁ χαρακτήρ σου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀποτέλεσμα τῶν ἕξεών αἱ δὲ ἕξεις εἶνε συνέπειαι πράξεων πολλάκις καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἐπαναλαμβανομένων. Τὰς πράξεις δὲ πάλιν τὰς ὑποκινοῦσιν αἱ ὑποβολαί. Ὥστε ἄν θέλῃς νὰ σφυρηλατήσῃς τὴν τύχην σου τὸ μέλλον σου, πρέπει ν᾽ ἀποκτήσῃς καλὰς ἕξεις καὶ νὰ τὰ ἀποταμιεύσῃς εἰς τὸ ὑποσυνείδητον, νὰ ἐπιβάλῃς δηλ. εἰς αὐτὸ τὰς συνειθεις ὑποβολὰς τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ νὰ τὰς κάμῃς τοιουτοτρόπως νὰ ἐνεργοῦν αὐτομάτως, χωρὶς πλέον νὰ καταβάλλῃς καμμίαν προσπάθειαν.

Διὰ τῆς αὐθυποβολῆς εἰμπορεῖς ν᾽ ἀποκτήσῃς ὅλα τὰ ἠθικὰ καὶ διανοητικὰ προσόντα καὶ πολλὰ σωματικὰ ἀκόμη. Εἶνε τὸ ἰσχυρότερον ὄργανον ποὺ ὑπάρχει διὰ νὰ σφυρηλατήσῃς τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον σου. Καὶ εἶνε ἁπλουστάτη ἡ μέθοδος. Ἀρκεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνῃς μὲ φωνὴν ἀκουστὴν, ἐν πλήρει μονώσει εἰς τὸ δωμάτιον σου καὶ ἐν ἀναπαυτικῇ κατακλίσει, πρωΐ καὶ ἑσπέρας ἢ καὶ πολλάκις τῆς ἡμέρας ἐπὶ σειρὰν πολλῶν ἡμερῶν, 20 25, 30 φορὰς ἢ κατὰ κόρον, τὴν ἰδέαν ἢ τὸ αἴσθημα, τὸ ὁποῖον θέλεις ν᾽ ἀποκτήσῃς ἢ τὰς σχετικὰς φράσεις, αἱ ὁποῖαι νὰ ἐκφράζουν τὴν πρᾶξιν εἰς ἣν θέλεις νὰ καταλήξῃς ἢ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν ἣν ἐπιθυμεῖς. Μηχανικῶς τρόπον τινὰ θὰ ἀποτυπώσῃς εἰς τὴν ψυχήν σου τὴν ὑποβολὴν τῆς θελήσεώς σου, ἀπαράλλακτα ὅπως εἰς τὴν φωνοληψίαν τῶν φωνογραφικῶν δίσκων, ἀποτυποῦται ἡ φωνὴ τῶν λέξεων ἢ τοῦ ᾄσματος διὰ νὰ ἐπαναλαμβάνεται κατόπιν αὐτομάτως ἐπ᾽ ἄπειρον.

Κατὰ διασκευὴν ἐξ ἔργων τοῦ Dr Panubhel.

Ἀθῆναι — ΑΛΕΞ. Ι. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Ἰατρὸς

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΖΕ

ΟΙ ΜΠΟΕΜ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΟΥΖΕΤΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἂν θέλῃς ν᾽ ἀκολουθήσῃς τὸν δρόμον αὐτόν ἐξακολουθοῦμε νὰ συγκατοικοῦμε. Ἐπιβάλλεται ὅμως νὰ υἱοθετήσῃς τὸ πρόγραμμά μου. Αὐστηροτάτη οἰκονομία θὰ διέπῃ τὴ ζωή μας. Μὲ καλὴ διαχείρισι θὰ ἐξασφαλίσωμεν τριῶν μηνῶν ἐργασίαν χωρὶς νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ τίποτε. Χρειάζεται ὅμως οἰκονομία.

—Φίλε μου, ἡ οἰκονομία εἶνε μία ἐπιστήμη προσιτὴ μόνον στοὺς πλουσίους—εἶπε ὁ Μάρκελλος. Ὡς ἐκ τούτου καὶ σὺ κ᾽ ἐγὼ ἀγνοοῦμε τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς οἰκονομίας Ἐν τούτοις, ἂν δώσουμε ἕξη φράγκα μποροῦμε ν᾽ ἀγοράσουμε τὰ ἔργα τοῦ κυρίου Σαίη, τοῦ διασήμου οἰκονομολόγου, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς διδάξῃ πιθανῶς τὴν τέχνην αὐτὴν κατὰ τὴν ἐφαρμογήν... Γιὰ στάσου, ἔχεις βλέπω πίπα τουρκική. Σύ ;

—Ναί, εἶπε ὁ Ροδόλφος, τὴν ἀγόρασα εἴκοσι πέντε φράγκα.

—Πῶς ! ὥστε πέταξες εἴκοσι πέντε φράγκα γιὰ μιὰ πίπα... κ᾽ ἔπειτα ὁμιλεῖς περὶ οἰκονομίας ;

Ναί, εἶνε πράγματι οἰκονομία, ἀπήντησεν ὁ Ροδόλφος. Ἔσπαζα καθημερινῶς μιὰ πίπα τῶν δέκα λεπτῶν· στὸ τέλος τοῦ χρόνου θὰ ἤθελα γιὰ πίπες πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἐξώδευσα γιὰ ν᾽ ἀγοράσω αὐτὴν ἐδῶ. Ὥστε εἶνε πράγματι οἰκονομία.

—Πράγματι, εἶπεν ὁ Μάρκελλος ἔχεις δίκηο καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ καταλάβω.

—Ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ γειτονικὸν ὡρολόγιον ἐκτύπησε τὴν ἕκτην.

—Πᾶμε νὰ φᾶμε γρήγορα, εἶπε ὁ Ροδόλφος. Θέλω ν᾽ ἀρχίσω τὸ πρόγραμμά μου ἀπό ἀπόψε. Ἀλλά, προκειμένου περὶ δείπνου, κάμνω μίαν σκέψιν. Θὰ χάνουμε καθημερινῶς πολύτιμον καιρὸν γιὰ νά μαγειρεύουμε. Ἀλλὰ ὁ χρόνος εἶνε ὁ πλοῦτος τοῦ ἐργάτου, ὥστε χρειάζεται οἰκονομία χρόνου. Ἀπὸ σήμερον θὰ τρῶμε στὸ ξενοδοχεῖον.

—Ναί, εἶπε ὁ Μάρκελλος· εἴκοσι βήματα πιὸ κάτω εἶν᾽ ἕνα ἔξοχο ξενοδοχεῖο. Εἶνε λιγάκι ἀκριβό, ἐπειδὴ ὅμως εἶνε κοντά, ἔχομε οἰκονομίαν χρόνου.

—Ἀπόψε θὰ πᾶμε, εἶπε ὁ Ροδόλφος. Ἀλλ᾽ ἀπὸ αὔριο ἢ μεθαύριο θὰ κάνουμε κάτι τι ἀκόμη οἰκονομικώτερον : Ἀντὶ νὰ πηγαίνουμε στὸ ξενοδοχεῖον, θὰ πάρουμε μιὰ μαγείρισσα νὰ μᾶς μαγειρεύῃ...

—Ὄχι, ὄχι, διέκοψε ὁ Μάρκελλος, καλλίτερα νὰ πάρωμε ἕνα ὑπηρέτην ποὺ θὰ εἶνε καὶ μάγειρός μας. Πρόσεξε πόσον εἶνε συμφερώτερον. Θὰ μᾶς κάνῃ τὸ νοικοκυριό. Θὰ γυαλίζῃ τὰ ὑποδήματά μας, θὰ πλύνῃ τὰ πινέλλα μου, θὰ κάνῃ τὰ θελήματά μας. Ἔπειτα θὰ προσπαθήσω νὰ τοῦ ἐμπνεύσω ἔρωτα πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν καὶ θὰ τὸν κάνω μαθητήν μου. Ἔτσι θὰ ἔχωμεν οἱ δύο μας οἰκονομίαν φροντίδων καὶ ἀσχολιῶν, ἕξη τοὐλάχιστον ὡρῶν καθ᾽ ἡμέραν τὰς ὁποίας θὰ προσθέτωμεν εἰς τὴν ἐργασίαν μας.

—Ἄ! ἐγὼ ἔχω ἄλλην ἰδέαν εἶπε ὁ Ροδόλφος... ἀλλὰ πᾶμε πρῶτα νὰ δειπνήσωμε.

—Μετὰ πέντε λεπτὰ οἱ δυὸ φίλοι εἶχαν καταλήξει στὸ γειτονικὸ ξενοδοχεῖον, κ᾽ ἐξακολουθοῦσαν τὴν οἰκονομικὴν συζήτησίν των.

—Νὰ σοῦ πῶ τί σκέπτομαι : Ἐὰν ἀντὶ τοῦ ὑπηρέτου ἐπέρναμε μίαν ἐρωμένην, ἀπετόλμησε ὁ Ροδόλφος.

—Μιὰ ἐρωμένη γιὰ τοὺς δύο μας ; Εἶπε ὁ Μάρκελλος μὲ φρίκην, τοῦτο θὰ ἦτο φιλαργυρία μέχρις ἀσωτίας καὶ θὰ ἐξοδεύαμε τὰς οἰκονομίας μας γιὰ ν᾽ ἀγοράσουμε μαχαίρια γιὰ νὰ σφάξουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἐγὼ προτιμῶ τὸν ὑπηρέτην· ἔπειτα μὲ τὴν πρόσληψίν του θὰ κερδίσωμεν ὑπόληψιν.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΥΑΡΤΕΤΟ

Ὁ Μπερνὰρ Σιμουᾶ εἶχε παραπάνω ἀπὸ ἕνα τέταρτο ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς φίλης του καὶ δὲν τολμοῦσε ἀκόμα νὰ τῆς πῇ τὸ σκοπό, γιὰ τὸν ὁποῖο τὴν εἶχε ἐπισκεφθῇ ἔτσι ἔξαφνα ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα.

Τέλος, τῆς εἶπε μ' ἀποφασιστικότητα :

—Ξέρεις, Γενεβιέβη μου, ἀγάπη μου, εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος σήμερα... Ὁ φίλος μου ὁ λοχαγὸς Μαστερόν, ποὺ γύρισε προχθὲς ἀπὸ τὸ Μαρόκκο, μ' ἔχει προσκαλέσει τὸ βράδυ σὲ γεῦμα... Καί, ξέρεις, δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ... Εἶναι παιδικός μου φίλος καὶ εἶχα τόσα χρόνια νὰ τὸν ἰδῶ...

Ὥστε θὰ πᾶς ; τὸν ρώτησε ἡ Γενεβιέβη μὲ δυσαρέσκεια.

—Ναί τῆς ἀπάντησε ὁ Μπερνάρ. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς...

—Ἡ μόνη βραδυὰ ποὺ ἀφιερώνεις σὲ μένα, εἶναι ἡ Τετάρτη... Ὅλες τὶς ἄλλες τὶς περνᾷς κοντὰ στὴ γυναῖκα σου ποὺ εἶναι τόσο ἀπαιτητική. Δὲν μπορεῖς τοὐλάχιστον ν' ἀναβάλῃς γιὰ αὔριο αὐτὸ τὸ γεῦμα ;

—Ἀδύνατον... Αὔριο ὁ Μαστερὸν φεύγει γιὰ τὴ Λίλλη, στὴ φρουρὰ τῆς ὁποίας τοποθετήθηκε.

—Ὅλ' αὐτὰ εἶναι πολὺ δυσάρεστα γιὰ μένα ! εἶπε ἡ Γενεβιέβη μὲ ἀγανάκτησι. Μὰ τὸ ἔχει πάντα ἡ μοῖρά μου νὰ θυσιάζωμαι γιὰ τούς ἄλλους... Δὲν πειράζει ὅμως... Θὰ συνηθίσω.

—Ὁ Σιμουᾶ χαμογελῶντας, ἔβγαλε τότε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κομψὸ βελουδένιο κουτάκι καὶ τὸ ἔδωσε στὴ Γενεβιέβη.

Ἡ Γενεβιέβη τὸ ἄνοιξε ἀμέσως καὶ εἶδε μέσα ἕνα δαχτυλίδι μ' ἕνα μεγάλο μαργαριτάρι.

—Αὐτὸ μοῦ τὸ δίνεις γιὰ νὰ σὲ συγχωρέσω; ρώτησε τὸ φίλο της, χαμογελῶντας μ' εὐχαρίστησι.

—Ναί, ἀγάπη μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Σὲ συγχωρῶ,Μπερνάρ, γιατὶ εἶσαι ἕνα καλὸ παιδὶ καὶ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ θυμώσῃ κανεὶς μαζύ σου... Σ' εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου, καὶ σοῦ εὔχομαι καλὴ διασκέδασι στὸ γεῦμα...

—Κ' ἐσύ, πῶς θὰ περάσῃς τὴ βραδυά σου;

—Ὤ, ἐγώ, ποὺ νὰ πάω χωρὶς ἐσένα; Θὰ μείνω στὸ σπίτι καὶ θὰ πλαγιάσω νωρὶς-νωρίς...

■■■■

Ὅλα ὅσα εἶπε ὁ Μπερνὰρ στὴ Γενεβιέβη ἦταν ψέμματα. Οὔτε προσκεκλημένος ἦταν σὲ γεῦμα οὔτε καὶ κανένα λοχαγὸ μὲ τὸ ὄνομα Μαστερὸν ἤξερε. Ἦταν ἁπλούστατα ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ ἑορτὴ τῆς συζύγου του Ζιλπὲρτ καὶ τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ τὴν πάῃ στὸ θέατρο, στὴν πρεμιέρα τοῦ «Γρύλλου».

Εἶχε πῇ ψέμματα στὴ φίλη του γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ παράπονα καὶ τὶς γκρίνιες της. Γιατὶ ἡ Γενεβιέβη μισοῦσε τὴ γυναῖκά του, ἐπειδὴ μὲ τὸ νόμιμο δεσμὸ ποὺ τὴν συνέδεε μαζὺ μὲ τὸ φίλο της, στεκόταν ἐμπόδιο στὸν ἔρωτά της.

—Εἶσαι ἕτοιμη; ρώτησε ὁ Μπερνὰρ τὴ συζυγό του, ὅταν κατὰ τὶς ὀχτώμιση τὸ βράδυ, γύρισε στὸ σπίτι του.

—Ἕτοιμη τοῦ ἀπάντησε ἡ Ζιλμπέρτ, ποὺ ἦταν ὡραιοτάτη μέσα στὴ χαριτωμένη τουαλέττα της. Βοήθησέ με μόνο νὰ βάλω τὸ σάλι μου.

Ὁ Μπερνὰρ ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς αὐτὴν κι' ἐνῷ ἔρριχνε στοὺς ὤμους της τὸ σάλι, ψιθύρισε μέσα του : Τί «πονηρὸς ποὺ εἶμαι !... Πῶς τὰ καταφέρνω καὶ ξεγελάω δυὸ τόσο χαριτωμένες γυναῖκες... Μὲ λατρεύουν ὅμως κι' οἱ δυό!...»

■■■■

Ἡ πρεμιέρα τοῦ «Γρύλλου» εἶχε συγκεντρώσει τὸ γνωστότερο κόσμο τοῦ Παρισιοῦ. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς τύπους δὲν ἔλειπε. Καὶ τὸ ἔργον ἦταν ἀρκετὰ χαριτωμένο. Ἔτσι τὸ ζεῦγος Σιμουᾶ πέρασε πολὺ εὐχάριστα τὴ βραδυά του.

Τὰ μεσάνυχτα, ὅταν τελείωσε ἡ παράστασις, διευθύνθηκαν πρὸς τὴν ἔξοδο γιὰ νὰ πάρουν κανένα ἁμάξι, μὰ ἀμέσως ξαναγύρισαν πίσω σὰν κυνηγημένοι.... Πυκνὸ χιόνι εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτῃ καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσῃ κανεὶς τὸ λιθόστρωτο, χωρὶς νὰ γλυστρήσῃ.

Ὅλοι οἱ θεαταί, ὅσοι δὲν εἶχαν προφθάσει νὰ νοικιάσουν ἁμάξι, εἶχαν κυριευθῆ ἀπὸ ἕνα κωμικοτραγικὸ πανικό. Ἡ γυναῖκες τυλιγμένες μέσα στὰ γουναρικά τους, ἔννοιωθαν τὰ πόδια τους, ποὺ τὰ προφύλαγαν μόνο ἡ ψιλές τους κάλτσες, νὰ παγώνουν καὶ νὰ τρεμουλιάζουν.

—Ἂς περιμένουμε ! εἶπε ὁ Μπερνὰρ στὴ σύζυγό του. Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε καὶ τίποτε ἄλλο...

Οἱ σωφὲρ ἐκμεταλλευόμενοι τὴν περίστασι, ζητοῦσαν ἐξωφρενικὲς τιμές. Μ' ὅλα ταῦτα, ὅλα σχεδὸν τὰ ἁμάξια εἶχαν νοικιασθῇ κι' ὁ Μπερνὰρ μὲ τὴ Ζιλμπὲρ εἶχαν μείνει σχεδὸν μόνοι...

—Τί περιμένουμε ; εἶπε στὸ τέλος ἐκνευρισμένα ἡ Ζιλμπέρτ.

—Ἄφησε τοὺς ἄλλους ποὺ βιάζονται νὰ φύγουν, τῆς ἀπήντησε ὁ σύζυγός της. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἑκατομμυριοῦχοι...

—Δὲν ὑπάρχει πειὰ οὔτ' ἕνα αὐτοκίνητο! μουρμούρισε πάλι ἡ Ζιμπὲρτ.

—Περίμενε μιὰ στιγμὴ ἐδῶ, τῆς εἶπε τότε ὁ Μπερνὰρ. Πάω νὰ φέρω ἕνα...

Καί, ἀνοίγοντας τὴν ὀμβρέλλα του, ἐπροχώρησε πρὸς τὴ λεωφόρο, ὅπου τὸ χιόνι ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ πυκνό..

Μόλις ἔκανε μερικὰ βήματα, εἶδε ἕνα ταξὶ μὲ σβυσμένα νὰ φῶτα. Ἀμέσως ἔτρεξε πρὸς αὐτό, φωνάζοντας :

—Σωφέρ... Ἔλα νὰ μᾶς πᾷς στὴν πλατεῖα Περρέρα... Σαράντα φράγκα...

Μὰ τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἄλλο πεζοδρόμιο μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ ποὺ ἔλεγε :

—Σωφέρ, πενῆντα φράγκα γιὰ νὰ μᾶς πᾷς στὴν ὁδὸ Ντρουώ !

Ὁ Μπερνὰρ τότε, γιὰ νὰ προλάβῃ τὸν ἄλλο ἐπιβάτη, ἔτρεξε νὰ μπῇ στὸ ἁμάξι. Μά, καθὼς ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἄνοιξε συγχρόνως κι' ἡ ἀντικρυνὴ καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπος μ' ἕνα καθὼς πρέπει σαρανταπεντάρη κύριο.

—Κύριε, τοῦ εἶπε, ἐγὼ πρῶτος φώναξα τὸ αὐτοκίνητο.

—Ὄχι!, κύριε! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Ἐγὼ τὸ φώναξα πρῶτος !

—Κύριε, συνοδεύω κυρία, ποὺ μὲ περιμένει ἀπ' ἔξω στὸ θέατρο! εἶπε ὁ Μπερνάρ.

—Κ' ἐγώ, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος, συνοδεύω κυρία, ποὺ μὲ περιμένει ἔξω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ κινηματογράφο !

Τότε ὁ σωφὲρ ἐπενέβη στὴ συζήτησί τους καὶ τοὺς εἶπε :

—Συμβιβασθῆτε, κύριοι.., Τὸ ἁμάξι σᾶς χωράει καὶ τοὺς τέσσερες... Ἐξ ἄλλου πηγαίνετε στὴν ἴδια συνοικία...

Ἡ συμβουλὴ τοῦ σωφὲρ ἦταν φρόνιμη καὶ ἄρεσε καὶ στοὺς δυό.

—Πᾶμε νὰ πάρουμε τὴν κυρία σας! εἶπε τότε ὁ ἄγεωστος κύριος στὸ Μπερνὰρ μὲ εὐγενικὸ τρόπο.

Ἔτσ', σὲ λίγο ἡ Ζιλμπὲρτ ἐγκαταστάθηκε στὸ αὐτοκίνητο. Ἔπειτα πῆγαν καὶ πῆραν καὶ τὴν κυρία, ποὺ συνώδευε ὁ ἄγνωστος.

Μὰ ἀμέσως ὁ Μπερνὰρ ἀνεγνώρισε περίτρομος στὸ πρόσωπό της τὴ Γενεβιέβη τὴ φίλη του!... Προσπάθησε ὡστόσο νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄγνωστος κύριος, γιὰ νὰ γνωρισθοῦν καλλίτερα, τοῦ ἔδινε ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὴν κάρτα του, ἔσπευσε νὰ τοῦ προσφέρῃ τὴ δική του. Κατόπιν ὁ Μπερνὰρ παρουσίασε τὴ Ζιλμπὲρτ κι' ὁ ἄγνωστος τὴ Γενεβιέβη λέγοντας :

—Ἡ κυρία Λουμίκ !

Αὐτὸ ἔφθασε γιὰ ν' ἀρχίσῃ μέσα στὸ αὐτοκίνητο μιὰ ζωηρὴ συζήτησι, γεμάτη ἐνδιαφέρον. Κυρίως ὅμως συζητοῦσαν ὁ κ. Λουμὶκ καὶ ἡ κ. Ζιμπέρτ, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ καβαλλιέρος τῆς Γενεβιέβης ἔκανε ἕνα σωρὸ κομπλιμέντα. Ὁ Μπερνὰρ καὶ ἡ Γενεβιέβη εἶχαν μαζευτῇ στὶς θέσεις τους καὶ δὲν μιλοῦσαν καθόλου. Ἡ Γενεβιέβη τοῦ ἔρριχνε ἄγριες ματιές, ἐνῷ αὐτὸς τὴν ἐκύτταζε μὲ ἀγανάκτησι καὶ ζήλεια.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ δυὸ ἀθῶοι, ἡ Ζιλμπὲρτ κι' ὁ Λουμίκ, ἐξακολουθοῦσαν τὴ συζήτησί τους, χωρὶς νὰ ὑποψιάζωνται τίποτε. Οὔτε ἡ κ. Ζιλμπὲρτ ἤξερε τὶς σχέσεις τοῦ συζύγου της μὲ τὴ Γενεβιέβη, οὔτε ὁ κ. Λουμίκ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ εὐγένεια εἶχε παρουσιάσει τὴ φίλη του γιὰ σύζυγό του, ἤξερε πῶς ἡ Γενεβιέβη εἶχε φίλο, ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ τὸ σύζυγο τῆς συνομιλητρίας του...

Τέλος τὸ ἁμάξι στάθηκε στὴνὁδὸ Ντρουώ. Ἐκεῖ ἀποχαιρετίστηκαν.

—Ἐλπίζω πῶς θὰ ἔχουμε τὴ εὐχαρίστησι νὰ σᾶς ξαναδοῦμε! εἶπε ἡ Ζιλμπὲρτ καθὼς ἀποχαιρετοῦσε τὸν κ. Λουμὶκ καὶ τὴ Γενεβιέβη.

—Εὐχαρίστως ἀγαπητὴ κυρία! τῆς ἀπάντησε ὁ κ. Λουμὶκ μὲ ἀβρότητα, Μεγάλη μας τιμή.

■■■■

Ὅταν ἐγύρισαν στὸ σπίτι τους, ἡ Ζιλμπὲρτ εἶπε στὸν ἄνδρα της :

—Πολὺ συμπαθητικοὶ καὶ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Λουμὶκ. Νὰ τοὺς καλέσουμε καμμιὰ μέρα...

Ὁ Μπερνὰρ ξεροκατάπιε λίγο καὶ τῆς ἀπήντησε μὲ ἀδιαφορία :

—Τί νὰ τοὺς κάνουμε, ἀγάπη μου;..

Ἐξ ἄλλου, αὐτὴ ἡ κυρία μοῦ φάνηκε κάπως ὕποπτη...

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γ. Μπουκέκν. Ἐνταῦθα. Ἡ μετάφρασις τοῦ διηγήματος «ντ' Ἀρμὰν» ὄχι πετυχημένη. Ἡ γλῶσσα τὴν ἀδικεῖ πολύ. Γράφετε σὲ ὁμοιόμορφη γλῶσσα. Νὰ τὸ διορθώσετε καὶ νὰ μᾶς τὸ στείλετε καθὼς καὶ τὰς μεταφράσεις τῶν ἄρθρων ποὺ μᾶς γράφητε.

Ἰ. Τζωρτζάκην. Ποταμίδαν. Ἡ ἀνταπόκρισίς σας ἔχασε πλέον τὴν ἐπικαιρότητα στεῖλτε μας τίποτε ἄλλο.

Γρ. Εὐθυμίου. Ἐνταῦθα. Σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς ἐπιστολῆς σας συμφωνοῦμεν ἀπολύτως. Περᾶστε, ἂν θέλητε, ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖον νὰ ζητήσετε τὸν κ. Κ. Καγιάσην.

Κ. Μάργαρην. Τὰ ἄρθρα σας θαυμάσια, ἀλλὰ τὸ θέμα εἶνε πολὺ δύσκολο καὶ χρειάζονται εἰδικαὶ γνώσεις. Θὰ σᾶς ἀπαντήσωμε ταχυδρομικῶς.

Μεν. Τσίκρχν. Καὶ τὸ δικό σας ἄρθρον ἄρτιον καὶ τὸ κρατοῦμε νὰ δημοσιευθῇ ὅταν μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος. Γιὰ τὰ βιβλία θὰ σᾶς ἀπαντήσωμε ταχυδρομικῶς.

Ἄννα Μητροπούλου. Μεταξάδα. Θὰ σᾶς γράψωμε ταχυδρομικῶς.

Ν. Δασκαλόπουλον. Σοφικόν. Τὸ διήγημά σας ὄχι πετυχημένο. Ὅλα ἐπιτυγχάνονται μὲ μιὰ καλὴ θέλησι. Ἐργασθῆτε, διαβᾶστε. Τὸ ποίημά σας «Ἴσως» περισσότερο πετυχημένο, ἀλλὰ ὄχι γιὰ δημοσίευσι ἀκόμα.

Πᾶνον Πολίτην. Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας «Ὁ λησμονημένος Πλάτανος» ὄχι πετυχημένο, μαρτυράει ὅμως ὅτι θὰ γράψετε πολὺ καλοὺς στίχους στὸ μέλλον μὲ μιὰ καλὴ θέλησι καὶ ἐντατικὴ ἐργασία. Ἀκοῦστε τὴ συμβουλή μας καὶ δὲν θὰ ζημιωθῆτε.

Κλεομένην Καραθανάσην. Θεσσαλονίκην. Δυστυχῶς τὰ προηγουμένως σταλέντα δημοτικὰ τραγούδια ἔχουν χαθῆ καὶ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὰ ξαναστείλετε. Νὰ μᾶς στέλνητε δὲ τακτικά. Τὰ νέα ποὺ μᾶς στείλατε θὰ τὰ κρατήσουμε νὰ τὰ δημοσιεύσουμε ὅταν ὁ χῶρος τὸ ἐπιτρέψει. Ἡ ἀνταπόκρισί σας δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ δημοσιευθῇ, γιατὶ ἔχασε τὴν ἐπικαιρότητά της. Μετ' ὀλίγον χρονικὸν διάστημα ποὺ τὸ «Ἐγερτήριον» θὰ ἀνακαινισθῇ, θὰ ἔχωμε περισσότερο χῶρο καὶ περισσότερα μέσα στὴ διάθεσί μας καὶ τότε θὰ ἱκανοποιήσωμε πιὸ πολὺ τοὺς ἀναγνώστας μας.

Κ. Κ. Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας «Περιμένω» καλούτσικο καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Φαίνεται ὅτι θὰ γράψετε ὑστερότερα πολὺ καλοὺς στίχους. Ἐργασθῆτε καὶ θὰ ἐπιτύχητε. Ἡμεῖς θὰ σᾶς βοηθήσωμε ὅσο μποροῦμε, αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ περιοδικοῦ μας.

Γεωρ. Λουκόπουλον. Ἀναβρυτήν. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ τὸ περιοδικό μας σᾶς ὑπερευχαριστοῦμεν.

Ν. Μακαρούνην. Λυκότραφον. Τὰ καλύτερα ἀπὸ τὰ αἰνίγματά σας θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους. Τὴν ἀπόδειξιν ταχυδρομικῶς θ' ἀποστείλῃ τὸ λογιστήριόν μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΑΛΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

—Οὐδεμίαν ὑπακοὴν ὀφείλει ἡ ἐνάρετος γυνή, ἐὰν ὁ διεφθαρμένος ἀνὴρ αὐτῆς ἀπαιτῇ πράγματα ἄτοπα, ἄδικα, ἀνήθικα, ἀντικείμενα εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ εἰς τὰ συμφέροντα τῆς οἰκογενείας.

—Ἐὰν ὁ ἀνὴρ ἔχει ἐλαττώματα, ἡ γυνὴ ἂς προσπαθῇ νὰ τὸν διορθώσῃ βαθμηδὸν διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου της καὶ τῶν περιποιήσεων ἄνευ ὀνειδισμῶν καὶ κραυγῶν. Τὸ αὐτὸ ἂς πράττῃ καὶ ὁ ἀνήρ.

—Ὁ ἀνὴρ ὀφείλει νὰ ἔχῃ κατὰ νοῦν ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε ἴση πρὸς αὐτὸν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Λοιπὸν ἂς μὴ τὴν μεταχειρίζεται δεσποτικῶς καὶ ὡς τύραννος, διότι διὰ τοῦ τρόπου του δεικνύει ἔλλειψιν καλῆς ἀνατροφῆς.

—Αἱ νοῦν ἔχουσαι γυναῖκες, ὅταν μὲν οἱ ἄνδρες των εἶνε ὀργισμένοι δὲν ἀντιλέγουσι πρὸς αὐτούς, ἀλλὰ σιωπῶσιν, ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνοι ἡσυχάσωσι, τότε πλησιάζουσι πρὸς αὐτοὺς καὶ διὰ λόγων ἠπίων προσπαθοῦσι νὰ τοὺς καταπραΰνωσι.

—Ἡ γυνή, ἥτις ἀγαπᾷ ἀληθῶς τὸν ἄνδρα της ἀγαπᾷ καὶ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀνδρός της.

— Καὶ ὁ ἀνὴρ δὲν δύναται κάλλιον νὰ ἀποδείξῃ τὴν πρὸς τὴν γυναῖκα ἀγάπην του ἀγαπῶν καὶ περιποιούμενος τοὺς συγγενεῖς της.

Κυρία Εὐγενία Κ.

Φαίνεται ὅτι ἀπεκαλύφθη τὸ μυστικὸν τοῦ Στραντιβάριους, τοῦ περιφήμου κατασκευαστοῦ τῶν βιολίων τοῦ 17ου αἰῶνος. Πρό τινος ἕνας ἔμπορος ἀρχαιοτήτων τοῦ Μιλάνου ἐπιδιορθώνων ἓν παλαιὸν ἔπιπλον, ἀνεκάλυψε χειρόγραφα τοῦ Στραντιβάριους περιέχοντα ὁδηγίας διὰ τὴν κατασκευὴν ἐγχόρδων ὀργάνων. Ἰδίως περιέχουν ὁδηγίας τοῦ βερνικώματος τοῦ ξύλου τῶν βιολίων του ὀφείλεται εἰς τὸ μυστικὸν τῆς βερνικώσεώς των. Ὁ ἀνευρὼν τὰ χειρόγραφα προσεπάθησε νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς ἕνα κατασκευαστὴν ἐγχόρδων ὀργάνων, ἀλλ' αἱ Ἀρχαὶ τὰ κατέσχον.

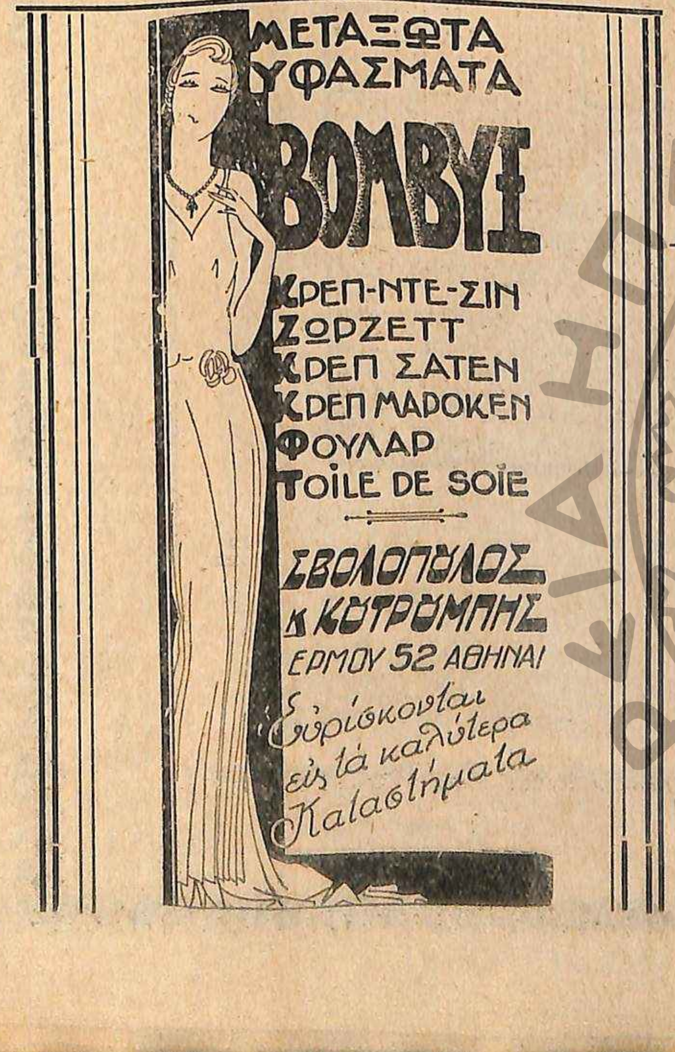

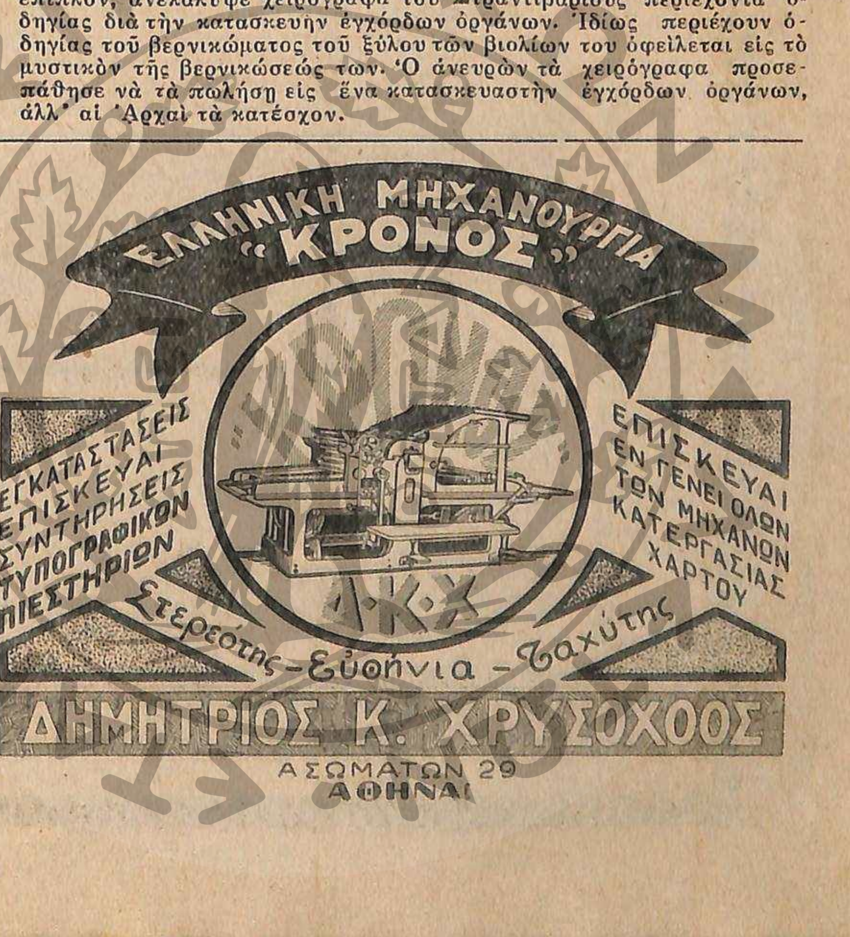

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞ. ΚΟΡΥΖΗΣ
ΕΔΡΑ - ΑΘΗΝΑΙ
ΜΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ
ΔΙΑΚΛΑΔΩΣΙΝ
ΜΕ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΥΡΟΣ
ΜΕ ΑΝΕΠΙΛΗΠΤΟΝ
ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ
Ο ΠΕΛΩΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
Ο ΑΚΛΟΝΗΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΣΑΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΘΥΕΛΛΑΝ
ΜΕ ΕΘΝΙΚΩΤΑΤΗΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ
ΕΙΣ ΟΝ, ΩΣ ΕΙΣ ΑΓΚΥΡΑΝ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΠΡΟΣΤΡΕΧΟΥΝ ΤΟ
ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΧΩΡΑ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΔΥΣΧΕΡΗ ΑΥΤΩΝ ΟΙΚΟΝ. ΣΤΙΓΜΗΝ